

בעזש"ת

סדר

הדלקת נר חנוכה

מיט געקליפענע פערל ווערטער וואס איז געזאגט

געווארן דורך

פבוד קדושת מרן מוהרא"ש

פון די גרויסקייט פון חנוכה

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן,

אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב

זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד,

מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב

זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסקים פון תורה,

נביאים, כתובים, און מאמרים פון די הייליגע חז"ל,

פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

ארויסגעגעבן בעזש"ת

דרך היכל הקודש ברסלב

וויליאמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגראוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופּט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גראַפּס ע"י

**קרון הרפסא
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

פֶּאֶרן צִינְדן, וּוּאָשֶׁט מֶעֵן זִיךְ דִּי הָעֵנֶט. עֵס אִיז גוּט אוֹיב מֶעֵן
קָען גִּיין אִין מִקְנֵה פֶּאֶרן צִינְדן.

א שִׁינַע תְּפִילָה צו זַאגן פֶּאֶרן צִינְדן חֲנוּכָה לִיכֵט:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּרַחֲלֵנוּ וּבְרַחֲמוּנוּ
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי בָּא לְקָנִים מִצְּנוֹת הַדְּלָקַת
נֵר חֲנוּכָה, לְתַקֵּן אֶת שׁוֹרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן. וַיְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שִׁתְּנֶה עִתָּה עֵת רְצוֹן
לְפָנֶיךָ, לְהַיּוֹת עוֹלָה מִצְּנוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנוּכָה, בְּאֵלוּ
הַשְּׁגָתִי כָּל הַסּוּדוֹת הַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים בָּהּ,
וְתַעֲלֶה לְפָנֶיךָ עִם פְּנוֹנוֹת מַעֲשֵׂה מִצְּנוֹה זֹאת, הַנְּעִשִׂית
עַל יְדֵי בְּנֵי יִדִּירְךָ, הַמְּכַוְּנִים כָּל שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים,
הַרְּאוּם לְבֹא בְּהַדְּלָקָה זוֹ, הַמַּעֲלִים יְחִוּד וְזוּג מִדּוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וּלְהַאִיר בְּשְׂכִינַת עֲזֶךָ הַמְּאֻרָּוֹת
הַגְּדוֹלִים, וּמִשָּׁם יִשְׁפַע שְׁפַע לִי אֲנִי עַבְדְּךָ (פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי)
לְאוֹר בְּאוֹר חַתִּיִּים, כִּי אַתָּה תְּאִיר נְרִי, וְיִהְיֶה אֱלֹהֵי יְגִיָּה
חֲשָׁבִי: שְׁלַח אוֹרְךָ וְאַמְתְּךָ, הַמֶּה יַנְחֵנִי לְיִרְאָה וּלְאַהֲבָה
אֶת שְׁמֶךָ, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, תּוֹרָה
שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, בְּהַתְּמָדָה גְּדוּלָה, וּלְכַבּוֹד
שְׁמֶךָ וְתִבְרַךְ וְיִתְעַלֶּה, וּבְכַח סִגְלַת נֵר חֲנוּכָה, תַּחֲכַמְנוּ
בְּאוֹר הַתּוֹרָתְךָ, אֲנִי וְזַרְעִנוּ וְזַרְע וְרַעְנֵנוּ, וַיְקַיֵּם כִּי מִקְרָא
שְׂבַתְּוֹב: "לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע,

אמר יהוה מעתה ועד עולם; ויהיו זרעי וזרע זרעי, תלמידי חכמים וחסידים, אהובים למעלה ונחמדים למטה, ותחזק את לבכם לתורה ועבודה, הכל בריצונך הטוב, ואזכה לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות באמת, גל עינינו ונביטה נפלאות מתורתך הקדושה לבנו לאמתה של תורה וסודותיה. ובזכות מתתיהו פתן גדול ובניו הראנו נפלאות ובאורך נראה אור וטהר את לבבנו לעבודתך ותרתיקנו ממודות רעות ומחשבות זרות וכו', ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים, בהעלותך את הנרות, ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות: יהיו לרצון אמרי פי ותניון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי: ואני תפלתני לך יהוה עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך: ויהי נעם יהוה אלהינו עלינו, ומעשה ידינו פוננה עלינו, ומעשה ידינו פוננהו:

מוהרא"ש זאגט: בשעת מען צינדט די חנוכה ליכט, איז א גרויסע עת רצון אין הימל, מען קען דעמאלטס זייער אסאך פועל'ן ביים אייבערשטן, וואויל איז דעם וואס נוצט אויס די טייערע צייט, ווען די חנוכה ליכט ברענען, און בעט זיך אויס ביים אייבערשטן וואס ער דארף.

(אמרי מוהרא"ש חלק ב' סימן תקנ"ד)

עַם אִיז גוּט צו זאַגן פֿאַרן צײַנדן חֲנוּכָה לײַכט

הֲרִינִי מִקִּשְׁר עֲצָמֵי בְּהַדְּלֵקֶת נֵר חֲנוּכָה לְכֹל הַצְּדִיקִים
הָאֲמֵתִים שְׁבֻדוֹרְנִי וּלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִים
שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּהָר, וּבְפֶרֶט לְרַבְּנֵנוּ
הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם נִחַל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבְּנֵנוּ
נַחֲמָן בֶּן פִּינְחָס, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוְּנוּ
לְהַדְּלִיק נֵר חֲנוּכָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים
הֵהָם בְּזֵמַן הַזֶּה:

דִּי עֲרַשְׁטֵעַ נֶאֱכַט זָאגט מֵעַן אוּיף:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
שֶׁהַחֲנִינֵנוּ וְקִיּוּמֵנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזֵמַן
הַזֶּה:

הַנִּרְזוֹת הִפְּלוּ אָנּוּ מִדְּלִיקוֹן עַל הַנְּסִים וְעַל
הַנִּפְּלְאוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל
הַמְּלַחְמוֹת, שְׁעָשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם
בְּזֶמַן הַזֶּה, עַל יְדֵי בַּהֲגִיךְ הַקְּדוֹשִׁים. וְכָל
שְׂמוֹנַת יָמֵי חֲנוּכָה, הַנִּרְזוֹת הִפְּלוּ קֶדֶשׁ הֵם,
וְאִין לָנוּ רְשׁוֹת לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם, אֲפָא
לְרֵאוֹתָם בְּלִבָּה, כִּדֵּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עַל נִסֶּיךָ וְעַל נִפְּלְאוֹתֶיךָ וְעַל
יְשׁוּעָתֶךָ:

מָ עוֹז צוֹר יְשׁוּעָתִי לְךָ נָאֵה לְשַׁבַּח. תִּפְּוֹן
בֵּית תִּפְּלָתִי וְשֵׁם תוֹדָה נִזְבַּח. לְעַת תִּכִּין
מִטְּבַח מִצָּר הַמְּנַבַּח. אָז אֲנַמּוֹר בְּשִׁיר
מִזְמוֹר חֲנוּכַת הַמִּזְבֵּחַ:

ךָ עוֹת שְׁבַעָה נִפְּשֵׁי בְּיָגוֹן בַּחֵי כְּלָה. חַיִּי
מְרָרוּ בְּקוֹנֵשֵׁי בְּשַׁעֲבוֹד מְלָכוֹת עֲגָלָה. וּבְיָדוֹ
הַגָּדוֹלָה הוֹצִיא אֶת הַסְּגָלָה. חֵיל פְּרַעָה
וְכָל זָרְעוֹ יָרְדוּ כְּאֶבֶן בְּמַצוּלָה:

ד ביר קדשו הביאני וגם שם לא שקטתי.
 ובא נוגש והגלני. כי זרים עבדתי. ויין
 רעל מסכתי כמעט שעברתי. קץ בכל.
 זרבבל. לקץ שבעים נושעתי:

ה רות קומת ברוש בקש אנני בן המדתא.
 ונהיתתה לו לפח ולמוקש וגאותו נשבתתה,
 ראש ימיני נשאת. ואויב שמו מחית.
 רב בניו וקניניו על העץ תלית:

ו ונים נקבצו עלי אזי בימי חשמנים. ופרצו
 חומות מגדלי וטמאו כל השמנים. ומנותר
 קנקנים נעשה גם לשושנים. בני בינה
 ימי שמונה קבעו שיר ורננים:

ז שוף זרוע קדשך וקרב קץ הישועה. נקם
 נקמת דם עבדיך מאמה הרשעה. פי
 ארכה לנו השעה. ואין קץ לימי הרעה.
 דחה אדמון בצל צלמון הקם לנו רועה
 שבעה:

מוהרא"ש זאגט: ווען מענטשן וואלטן געוואוסט די גרויסקייט פון צינדן די היליגע חנוכה ליכט, וואלט מען זיך זייער געפריידט דערמיט. און דערפאר דארף זיך א איד זייער פרייען ביים צינדן די היליגע חנוכה ליכט, און זיך היטן נישט צו ווערן דעמאלטס אין פעס, זיך קריגן, רעדן דברים בטלים, ווייל דעמאלטס איז א גרויסער עת רצון וואס מען קען אלעס אויספועלן.

(אמרי מוהרא"ש חלק ב' סימן תקנ"ה)

דערנאך זינגט מען די פאלגענדע צען קאפיטלעך, יעדע קאפיטל מיט אן אנדערן ניגון.

**יְיְהוָה נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנְנָה
עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:**

**יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן, בְּצֵל שָׁדַי יִתְלוֹנֵן: אָמַר לַיהוָה
מַחְסֵי וּמְצוּדָתִי, אֱלֹהֵי אֲבֹתַי בּוֹ: כִּי הוּא
יְצִילֵךְ מִפֶּחַ יְקוּשׁ מְדַבֵּר הוֹוֹת: בְּאֲבָרְתוֹ יִסֹּךְ לָךְ,
וְתַחַת בְּנִפְיוֹ תִתְחַסֶּה, צָנָה וְסִתְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא
מִפֶּחַד לְיָלֵה, מִחֵץ יְעוֹף יוֹמָם: מְדַבֵּר בְּאָפֶל יִהְלֶךְ
מִמְקַטֵּב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצְדָּךְ אֶלֶף וּרְבָבָה
מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיט, וְשִׁלַּמַּת
רִשְׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסֵי, עֲלִיוֹן שְׂמֹת**

מְעוֹנָהּ: לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה, וְנָגַע לֹא יִקְרַב
 בְּאֵהָלְךָ: כִּי מִלְּאֲכָוִי יֵצֵוֶה עָדֶךָ, לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ:
 עַל כַּפִּים יִשְׁאוּנֶךָ פֶּן תִּגַּף בְּאֲבָן רִגְלֶךָ: עַל שַׁחַל
 וּפְתָן תִּדְרֹךְ תִּרְמַס כְּפִיר וְתַנְיִן: כִּי בִי חָשַׁק
 וְאֶפְלָטָהוּ אֲשַׁנְּבֵהוּ כִּי יָדַע שָׁמַי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ,
 עִמּוֹ אָנֹכִי בְּצָרָתִי, אֲחַלְּצֵהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ: אֲרַךְ יָמַי
 אֲשַׁבֵּיעֵהוּ, וְאֶרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:

לְמַנְצֵחַ בְּנִינֵת מְזֻמּוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יַחַנְּנוּ וַיְבָרְכֵנוּ,
 יֵאָר פָּנָיו אֶתְנוּ סִלָּה: לְדַעַת בְּאֶרֶץ דְּרָבְךָ,
 בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים, יוֹדוּךָ
 עַמִּים בְּרָסִים: יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֲמִים, כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים
 מִיִּשׂוֹר, וּלְאֲמִים בְּאֶרֶץ תִּנְחָם סִלָּה: יוֹדוּךָ עַמִּים
 אֱלֹהִים, יוֹדוּךָ עַמִּים בְּרָסִים: אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ,
 יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים, וַיִּירָאוּ
 אֶתוֹ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ:

מְזֻמּוֹר שִׁיר חֲנוּכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוּמְךָ יְהוָה
 כִּי דִלִּיתָנִי, וְלֹא שִׁמְחָתָ אִיבֵי לִי: יְהוָה
 אֱלֹהֵי, שׁוּעָתִי אֵלֶיךָ וְתִרְפְּאֵנִי: יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן
 שָׁאוּל גִּפְשִׁי, חַיִּיתָנִי מִיַּרְדֵּי בּוֹר: וּמְרוּ לַיהוָה
 חֲסִידָיו, וְהוֹדוּ לְזִכְרֵךְ קָדְשׁוֹ: כִּי רָגַע בְּאִפּוֹ, חַיִּים

בְּרָצוֹנוֹ, בְּעֶרְבַּי לֵינָּה וּלְבַקֵּר רַנָּה: וְאֲנִי אֲמַרְתִּי
 בְּשִׁלּוּי, בַּל אֲמוֹשׁ לְעוֹלָם: יְהוָה בְּרָצוֹנְךָ הַעֲמַדְתָּה
 לְהַרְרֵי עוֹז, הַסְתַּרְתָּ פְּנִיךָ, הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְהוָה
 אֶקְרָא, וְאֵל אֲדָנִי אֶתְחַנֵּן: מַה בָּצַע בְּדַמִּי, בְּרַדְתִּי
 אֶל שְׁחַת, הַיּוֹדֵךָ עֶפְרַי הַנִּגִּיד אֶמְתִּיךָ: שְׁמַע יְהוָה
 וְחַנּוּנִי, יְהוָה הֵיחָד עֵזֶר לִי: הִפְכַת מִסְפְּדֵי לְמַחֹל
 לִי, פִּתְחַת שַׁקִּי וּתְאֹזְרֵנִי שְׁמַחָה: לְמַעַן יִזְמְרֶךָ
 כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם, יְהוָה אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹדֶךָ:

רַנְנֵנוּ צְדִיקִים בִּיהוָה, לְיִשְׂרָאֵל נְאֻה תְּהַלֵּל: הוֹדוּ
 לַיהוָה בְּכִנּוֹר, בְּנִבְל עֲשׂוֹר וּזְמֵרוֹ לֹ: שִׁירוֹ
 לֹ שִׁיר חֲדָשׁ הֵיטִיבוּ נֶגֶן בְּתְרוּעָה: כִּי יִשָּׂר דְּבַר
 יְהוָה, וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמוּנָה: אֲהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט,
 חֶסֶד יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ: בְּדַבַּר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ,
 וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאִם: כִּי־סָפַד מִי הַיָּם, נִתַּן
 בְּאֲצִרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירָאוּ מִיהוָה כָּל הָאָרֶץ, מִכְּנֹו
 יַגִּירוּ כָּל יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צִוָּה
 וַיַּעֲמֵד: יְהוָה הַפִּיר עֵצַת גּוֹיִם, הִנְיָא מִחֲשָׁבוֹת
 עַמִּים: עֵצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֵד מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ
 לְדָר וְדָר: אֲשֶׁר־יִהְיֶה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, הָעַם
 בְּחַר לְנַחֲלָה לֹ: מִשְׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה, רָאָה אֶת

כָּל בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן שִׁבְתוֹ הַשְּׁגִיחַ, אֵל כָּל
 יִשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֵּצֵר יַחַד לָבֶם, הַמְּבִין אֵל כָּל
 מַעֲשֵׂיהֶם: אִין הַמְּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרַב חַיִל, גְּבוּר לֹא
 יִנְצַל בְּרַב כַּחַ: שְׁקֵר הַסּוֹם לַתְּשׁוּעָה, וּבְרַב חֵילוֹ
 לֹא יִמָּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֵל יִרְאִיו, לְמַיְחֵלִים
 לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם, וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעֵב:
 נַפְשֵׁנוּ חֲכַתָּה לַיהוָה, עֲזָרְנוּ וּמְגַנְנוּ הוּא: כִּי בּוֹ
 יִשְׁמַח לְבַנוּ כִּי בְשֵׁם קִדְשׁוֹ בְּטַחְנוּ: יְהִי חַסְדְּךָ
 יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לְךָ:

הַלְלוּיָהּ, אֹדֶה יְהוָה בְּכָל לֵב, בְּסוּד יִשְׂרָיִם
 וְעֲדָה: גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה, דְּרוֹשִׁים,
 לְכֹל חֲפָצֵיהֶם: הוֹד וְהַדָּר פֶּעֱלוֹ, וְצַדִּיקְתּוֹ עֲמֻדַת
 לְעַד: זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתָיו, חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה: מֶרֶץ
 נָתַן לִירְאָיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: כַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד
 לְעַמּוֹ, לְתַת לָהֶם נִחְלַת גּוֹיִם: מַעֲשֵׂי יָדָיו אֲמַת
 וּמִשְׁפָּט, נְאֻמָּנִים כָּל פְּקוּדָיו: סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם,
 עֲשׂוּיִם בְּאֲמַת וַיִּשָּׂר: פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ, צְוָה לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ, קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת
 יְהוָה, שִׁבְל טוֹב לְכֹל עֲשֵׂיהֶם, תְּהַלֵּלְתּוֹ עֲמֻדַת
 לְעַד:

מוהרא"ש זאגט: חנוכה באקומט מען א ישוב הדעת, אז מען ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, און עס איז נישטא גארנישט אויף דער וועלט אויסערן אייבערשטן.

דאס האבן די יונים געוואלט פון אונז ארויסרייסן, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ראש השנה י"ח) אז די יונים האבן געמאכט א גזירה אז מען טאר נישט דערמאנען דעם אייבערשטנס נאמען.

און דערפאר יעצט אין די הייליגע חנוכה טעג, באקומט מען דעם ישוב הדעת, אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, און גלייך ווען א מענטש ווייסט דאס, האט ער שוין גאר אן אנדערן לעבן, ער ווייסט אז די וועלט איז נאר א דורכגאנג, און וואס מען כאפט דא אריין צו טון א נחת רוח פארן אייבערשטן, נאר דאס בלייבט פארן מענטש אויף אייביג.

(אמרי מוהרא"ש חלק ג' סימן י')

הַלְלוּהָ, אֱשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ
מָאד: גִּבּוֹר בְּאָרֶץ יְהִיֶה זְרַעוֹ, דּוֹר יִשְׂרָאֵל
יְבָרֶךְ: הוֹן וְעֵשֶׂר בְּבֵיתוֹ, וְצַדִּיקְתּוֹ עֲמֶדֶת לְעַד: זֶרַח
בַּחֹשֶׁךְ אֹר לְיִשְׂרָאֵל, חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק: טוֹב אִישׁ
חֹנֵן וּמְלֹוֹה, יְבַלְבֵּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: כִּי לְעוֹלָם לֹא
יִמוּט, לְזָכַר עוֹלָם יְהִיֶה צַדִּיק: מִשְׁמוּעָה רָעָה לֹא

יִירָא, נִכּוֹן לְבוֹ בְּטַח בִּיהוָה: סְמוּךְ לְבוֹ לֹא יִירָא,
 עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה בְּצָרָיו: פֶּזֶר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים, צְדָקְתוֹ
 עֲמַדַת לְעַד, קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד: רָשַׁע יִרְאֶה וְכַעַס,
 שָׁנָיו יִחַרֵק וְנָמַס, תַּאֲוֹת רָשָׁעִים תֵּאֲבֹד:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הַגֵּה מֶה טוֹב וּמֶה נָעִים
 שָׁבַת אַחִים גַּם יָחַד: בְּשִׁמְן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ
 יֵרֵד עַל הַזֶּקֶן וְזֶקֶן אֶהְרֵן שִׁירֵד עַל פִּי מַדּוֹתָיו:
 כְּטַל חֶרְמוֹן שִׁירֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שֵׁם צְוֶה יִהְיֶה
 אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

מִזְמוֹר לְתוֹדָה תְּרִיעוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ: עֲבְדוּ
 אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה:
 דַּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ
 עָמּוּ וְצֵאן מִרְעִיתוֹ: בָּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֹרְתָיו
 בְּתִהְיֶה הוֹדוֹ לוֹ בְּרָכוּ שְׁמוֹ: כִּי טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם
 תִּסְדּוּ וְעַד דֵּר וְדֵר אַמּוֹנָתוֹ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, לוּלֵי יְהוָה שְׁתִּיחַ לָנוּ יֹאמֵר
 נָא יִשְׂרָאֵל: לוּלֵי יְהוָה שְׁתִּיחַ לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ
 אָדָם: אָזִי חַיִּים בְּלָעוֹנוּ בְּחָרוֹת אַפָּם בָּנוּ: אָזִי
 הַמִּים שִׁטְפוּנוּ נִחְלָה עָבַר עַל נַפְשָׁנוּ: אָזִי עָבַר

עַל נַפְשֵׁנוּ הַפִּיּוּם הַיְיִדוּנִים: בְּרוּךְ יְהוָה, שֶׁלֹּא נִתְּנָנוּ
מִטָּרֵף לְשֵׁנֵיהֶם: נַפְשֵׁנוּ כְּצַפּוּר נִמְלָטָה מִפֶּחַ יוֹקֵשִׁים,
הַפֶּחַ נִשְׁבֵּר וְאֵנַחְנוּ נִמְלָטָנוּ: עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה
שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

הַלְלוּיָהּ הִלְלוּ אֵל בְּקוֹדְשׁוֹ הִלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֲזוֹ:
הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ הִלְלוּהוּ כְּרַב גִּדְלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הִלְלוּהוּ בַּנִּבְל וּבְנֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתַנֵּף וּמַחֹל הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוֹגֵב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שָׁמַע הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּתְהַלֵּל
יְהִי הַלְלוּיָהּ:

י' דִּיד נֶפֶשׁ אָב הִרְחַמְנוּ. מִשׁוּךְ עֲבֹדָה אֵל רְצוּנָה.
יְרוּץ עֲבֹדָה כְּמוֹ אֵיל. יִשְׁתַּחֲוֶה אֵל מוֹל הַדָּרָה.
יַעֲרֵב לוֹ יְדִידוּתֵיהָ מְנוּפֶת צוּף וְכֹל טָעַם:

ה' דוּר נָאָה זִיו הָעוֹלָם. נִפְשֵׁי חוֹלֵת אֶהְבֶּתְךָ. אָנָּה
אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ. בְּהִרְאוֹת לָהּ נוֹעַם זִיוָהּ.
אִז תִּתְחַזַּק וְתִתְרַפֵּא. וְהִיְתָה לָהּ שְׂמֵחַת עוֹלָם:

ו' תִּיק יְהִמוּ נָא רַחֲמֵיךָ. וְחוּסָה נָא עַל בֶּן אֶהוּבָךָ.
כִּי זֶה כְּפָה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי לְרְאוֹת מְהֵרָה

בַּתְּפֹאֲרֵת עֲזָה. אֱלֹהֵי חַמּוּדָה לְבִי. וְחוּסָה נָא
וְאֵל תִּתְעַלֵּם:

הַ גָּלָה נָא וּפְרוּס חֲבִיבִי עָלַי אֶת סִפְתֵי שְׁלוֹמֶךָ.
תֵּאִיר אֶרֶץ מִבְּבוּדֶךָ. נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ. מִהֵרָה
אֲהוּב בִּי בָּא מוֹעֵד וְחֲנֻנוּ בִּימֵי עוֹלָם:

מוֹהְרָא"ש זָאגֶט: עֵס איז גוט צו זיצן אַ לאַנגע צײַט בִּי די
חַנוּכָה לײַכט, און קוקן ווי עס בֵּרענט, ווייל דאס היליגט
און רײניגט די נשמה, ווען מען קוקט אויף די הייליגע
לײַכטעלעך, רײניגט מען און מען היליגט די נשמה, ביז מען
הייבט אויף אַן צו פֿילן דעם אור הַגָּנוּז.

און דערפֿאר פֿלעגן צדיקים זיצן אַ לאַנגע צײַט בִּי די חַנוּכָה
לײַכט, און זײ זײער מחיה געווען מיט די חַנוּכָה לײַכט, און
מען האט געקענט זען די חיות וואס זײ באקומען פֿון דעם.

(אמרי מוהרא"ש חלק ב' סימן תתקצ"ח)

א לְמִסְתַּתֵּר בְּשִׁפְרִיר חֲבִיּוֹן, הַשֹּׁכֵל הַנֶּעְלָם מִכָּל
רְעִיּוֹן, עֲלֵת הָעֲלֹת מִכֶּתֶר בְּכֶתֶר עֲלִיוֹן, בְּתֵר
יִתְּנֵנוּ לָךְ יְהוָה:

ב רֵאשִׁית תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּמָה, רְשׁוּמָה חֲכָמָתְךָ
הַסְּתוּמָה, מֵאִין תִּפְצֵא וְהִיא נֶעְלָמָה, רֵאשִׁית
חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה:

ך חובות הנקה נחלי אמונה, מים עמקים ידלם
איש תבונה, תוצאותיה חמשים שערי בינה,
אמונים נוצר יהוה:

ה אל הגדול עיני כל נגדה, רב חסד גדול על
השמים חסדה, אלהי אברהם זכור לעבדה,
חסדי יי אזכיר תהלות יהוה:

מ רום נאדר בכח ונבורה, מוציא אורה מאין
תמורה, פחד יצחק משפטנו האירה, אתה
גבור לעולם יהוה:

מ י אל פמוך עושה גדולות, אביר יעקב נורא
תהלות, תפארת ישראל שמע תפלות, פי
שמע אל אביונים יהוה:

י ה זכות אבות יגן עלינו, נצח ישראל מצרותינו
גאלנו, ומבור גלות דלנו והעלנו, לנצח על
מלאכת בית יהוה:

מ ימין ומשמאל יניקת הנביאים, נצח והוד מהם
נמצאים, יבין ובעז בשם נקראים, וכל בניה
למודי יהוה:

יַי סוּד צְדִיק בְּשִׁבְעָה נְעֻלָּם, אוֹת בְּרִית הִיא
לְעוֹלָם, מֵעֵין הַבְּרָכָה צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, צְדִיק
אַתָּה יְהוָה:

נֵי אֵתְּהִי מְלִכּוּת דָּוִד וְשְׁלֹמֹה, בְּעֶטְרָה
שֶׁעֲטָרָה לוֹ אִמּוֹ, בְּנִסְתֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶה קְרוֹאָה
בְּנִעִימָה, עֲטָרַת תְּפִאֲרַת בֵּיד יְהוָה:

חֵי זֶק מְיַחַד בְּאַחַד עֶשֶׂר סְפִירוֹת, וּמְיַחַד אֱלֹהִים
יְרֵאָה מְאֹדוֹת, סְפִיר גְּזֵרָתָם יַחַד מְאִירוֹת,
תִּקְרַב רְנָתָנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה:

אֵי וְרֵי הַגְּנוּזֵי בְּלֶבֶן הַמַּחְשׁוֹף, אֲצִילִי קְדָשׁוֹ לוֹ רוּחַ
יְכֻסּוּף, אִישׁ עַל דְּגָלוֹ בְּסוּף יְכֻסּוּף, לְתַקְנַת חוּט
זֶהֱרֵי אֵין סוּף:

נֵי טַע שֶׁעֲשׂוּעִים שָׁם אֲצִלוֹ אִמּוֹן, שׁוֹבַע צַחְצָחוֹת
גְּזוּזֵי הַמַּטְמוֹן, נוֹצֵר עוֹלָמִים וְכָל הַהַמּוֹן, לְכָל
שֶׁכָּל וְלְכָל אָדָם קְדָמוֹן:

יַי צִק אֲדָנִים שָׁם בְּמְרוֹמִים, רְאִשֵׁי עַמּוּדִים וְשִׁבְעָה
קַיָּמִים, בְּסֵ נְכוּן בְּפִי מְלִכּוּת עוֹלָמִים, אִנּוּה
לְמוֹשָׁב בְּסֵ עֲתִיק יוֹמִין:

מִ כְּתָר בְּכֶתֶר לֹא נוֹדַע אֵיחָהּ, נוֹצֵר חֶסֶד וְקוֹנֶה
הַכֵּל וּמְחַיֶּה, אֶרֶךְ אַפַּיִם אֵל רַחוּם הָיָה, כֹּה
תֹאמַר אֵל בֵּית יִשְׂרָאֵל אֱהִיָּהּ:

שׁ כָּל טוֹב בּוֹנֵן לְנַפְשׁ תְּהִי, אֶתְהָ אָבִינוּ רַב
הָעֲלִילָיָה, הָאִיר נְתִיבוֹת חֲכָמָה וְתוֹשִׁיָהּ, אָבֵא
בָם אֹרְחָהּ יְהִי:

ה צוֹר הַשּׁוֹלֵט עַל כָּל הַכְּרוּאִים, מִבֵּין פְּתָאִים
מִשְׁפִּיעַ לְנַבִּיאִים, פֶּתַח שְׁעָרֵי בֵינָה וְהַפְּלָאִים,
אָבֵא בְּגִבּוֹרוֹת אֲדֹנָי אֱלֹהִים:

ז כּוֹר חֶסֶדְךָ לְיִשְׂרָאֵל, לְתַת גְּדוּלָה לְדָל שׁוֹאֵל,
מִגֵּן אֲבָרְהָם שְׁלַח נָא גּוֹאֵל, וְקִרְאתָ שְׁמוֹ עִמָּנוּ
אֵל:

כ בִּיר חֲזוֹק עֲדַתְךָ תוֹהִים, מֵעוֹז גְּבוּרַתְךָ רַעֲיוֹנָה
רוֹהִים, פֶּתַח יִצְחָק הַצֵּל הַנוֹהִים, יוֹדַע כִּי אֶתְהָ
אֱלֹהִים:

ן תִּיק זְכוֹר מַעֲמָד סִינֵי, בְּהַגְלוֹת תַּפְאֲרַתְךָ לְעַם
אָמוֹנִי, אֲבִיר יַעֲקֹב שָׁמַע בְּקוֹל תַּחֲנוּנֵי, וְאֲנִי
תַּפְלִיתִי קָדַךְ יְהוָה:

יָת מוֹדֵךְ רַגְלֶיךָ עַל כַּסּ הַפְּלֹאוֹת, כְּנִצָּח הַיּוֹדֵךְ עֵינֵינוּ
נִרְאוֹת, כִּימֵי מַעֲשֵׂה וְאַהֲרֹן עֲשֵׂה לְטוֹבָה אוֹת,
אֲתָה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת:

י קִיר אֲמוֹר לְצָרוֹתֵי דַי, נוֹהֵג כְּצֹאן יוֹסֵף הוֹסֵף
מִחֲמַדֵּי, יסֵד בְּצִיּוֹן אֵל חַי יִקְרַת יְסוּדֵי, וְנַחֲלַת
עֲרִיצִים שְׂדֵי:

צָ מַח בְּמַלְכוֹת יִרְאוּ עֵינַי, עֲמוֹ אֱלֹהֵינוּ כְּנֵאִי בֶן
כְּנֵאִי, מִגֵּן דָּוִד הַקָּשָׁב שִׁיר רִנְנֵי, לְמַעַן שִׁמְךָ
אֲדָנִי:

י זִיו שִׁפְעֶךָ לְשָׂרְפִים תָּבִיא, עַל חַיּוֹת וְאוֹפָנִים
בְּדַגְלֶךָ תִּצְבֵּיא, שׁוֹבַע שְׂמֵחוֹת תָּבִיא לְאֶרֶץ
הַצְּבִי:

יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי:

מוהרא"ש זאגט: די טעג פון הנובה - זאגט דער היליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ב'), אז זי זענען "ימי הודאה" - טעג צו לויבן דעם אייבערשטן, וואס דאס איז דער גן עדן.

דאס מיינט אז פון די הנובה טעג, קען א איד נעמען א וועג אויף א גאנץ יאר, צו לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן, אויף אלע חסדים וואס ער טוט מיטן מענטש.

און דעמאלטס וועט זיך א מענטש פילן ווי אין גן עדן, ווייל וואס א מענטש ליידט צרות, איז נאר ווייל ער דאנקט נישט דעם אייבערשטן אויף די גוטע זאכן וואס ער גיבט אים, און ווען ער דאנקט דעם אייבערשטן אויף די גוטס, ווערט ער פרייליך און גייט ארויס פון אלע זיינע צרות.

(אמרי מוהרא"ש חלק ג' סימן ב')

פּאַרשױדענע תּפּלוֹת

צו זאַגן בְּשַׁעַת דִּי לִיכֵט בְּרַעֲנֵן

עס װערט געברענגט אין די הייליגע ספרים אז װען די הייליגע חנוכה ליכט ברענען, שיינט דעמאלטס דער אור הגנוז, אזוי ווי עס האט געשיינט פאר אדם הראשון פארן חטא, און דערפאר איז דא זעקס און דרייסיג ליכט, אנטקעגן די זעקס און דרייסיג שעה וואס דער אור הגנוז האט געשיינט פאר אדם הראשון, און די גמרא זאגט (הגינה י"ב). אז מיט דעם אור הגנוז האט אדם הראשון געקענט זען פון איין עק װעלט צו די אנדערע.

דערפאר בשעת די ליכט ברענען איז זייער א גרויסער עת רצון, וואס דעמאלטס װערט זייער שנעל אנגענומען וואס מען בעט ביים אייבערשטן.

און ספעציעל קען מען דעמאלטס אויספועלן שידוכים, און שלום בית, און מען קען פאררעכטן וואס מען האט עובר געווען אין פנים הברית רחמנא ליצלן, אויך איז די צייט מסגל זוכה צו זיין צו שפירן די זיסקייט פונעם אייבערשטן און פון די הייליגע תורה, אויך קען מען

אויספועלן געהאלפן צו ווערן מיט קינדער זרע של קימא, און פרנסה בשפע.

און דערפאר, מיין טייערער ברודער, זעין דיר אראפ ביי די ליכט, און רעד זיך אויס דאס הארץ פארן אייבערשטן, בעט אים אויף דיין אייגענע שפראך (אויף אידיש, אדער וועלכע שפראך עס איז דיר גרינגער) שמועס דיר אויס מיט אים דיין גאנצע הארץ, וואס עס גייט אויף דיר דורך, אזוי ווי מען רעדט צו א חבר, און אזוי ווי א קינד צו זיין טאטן.

צום ערשט זאלסטו לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן פאר אלע גוטע זאכן און חסדים וואס ער האט שוין געטון מיט דיר ביז יעצט, און אזוי וועט זיך עפענען דיין הארץ, און דו וועסט קענען בעטן אויף ווייטער, אז דער אייבערשטער זאל דיר העלפן, צו טרעפן דיין שידוך, צו האבן שלום בית, צו פאררעכטן פנים הברית, צו זוכה זיין צו פילן די זיסקייט פון די הייליגע תורה, צו קינדער זרע של קימא, צו פרנסה בשפע והרחבה.

מיר ברענגען דא אראפ אפאר תפלות צו קענען מיט דעם רעדן צום אייבערשטן, אבער פון די אנדערע זייט, זאלסטו זען צו מאכן דייע אייגענע תפלות, צו דערציילן פארן אייבערשטן אויף דיין אייגענע שפראך אלעס וואס דו דארפסט האבן.

און דער אייבערשטער וואס הערט אויס די תפלות פון
אידישע קינדער, וועט זיכער אננעמען דייע תפלות, און
דו וועסט זוכה זיין צו פועלן אלע מיני ישועות און חסדים,
פאר דיר און פאר אלע אידישע קינדער, אמן בן יהי רצון.

א שיינע תפלה פאר חנוכה

רבונו של עולם, זכנו לקיים מצות הדלקת נר
חנוכה פראוי בכל פרטיה ודקדוקיה
וכונותיה ותרי"ג מצוות התלויות בה, ולקיים כל
המצוות של חנוכה בשמחה גדולה, להודות לך
ולברכה, ולומר הלל שלם בשמחה ובתודה רבה
ובהתעוררות גדולה בקדשה ובטהרה גדולה, כי
ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנוכה,
להודות ולהלל לשמך הגדול, שהם שעשוע עולם
הבא. זכנו ברחמיך הרבים לקיים מצוותיך באמת,
עד שנזכה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם
הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש,
ובפרט בימי החנוכה הקדושים, שהם ימי הודאה,
עד שנזכה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהפיר
אותך ולהודות לך ולברכה סלה באמת לעולם

פי טוב, כמו שכתוב: "הודו ליהוה פי טוב, פי לעולם חסדו".

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְקַדְּשֵׁת חֲנוּכָּה, וְתַעֲזְרֵנוּ
 בְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׁנֵנוּכָה לְפַעַל בְּקִשּׁוֹתֵינוּ
 וּמִשְׁאָלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הַקָּדוֹשׁ,
 שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְעוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמְּךָ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל, וְתַעֲבִיר אֲשַׁמּוֹתֵינוּ בְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה, סְלַח
 נָא לְעוֹן הָעַם הַזֶּה כַּגְּדֹל חַסְדְּךָ, וּכְאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּ
 לְעַם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנְּהָ, וְשֵׁם נֶאֱמַר: "וַיֹּאמֶר
 יְהוָה סְלַחְתִּי בְּדַבְּרְךָ". סְלַח נָא, מְחַל נָא, כִּפֹּר
 נָא עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ שֶׁחָטֵאנוּ
 וְשָׁעִינוּ וְשִׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה.
 חַנּוּנוּ אֱלֹהִים כַּחֲסִדְךָ כָּרֹב רַחֲמֵיךָ מְחַה פְּשָׁעֵי,
 הָרֹב כַּבִּסְנֵי מַעֲוֹנֵי וּמַחְטָאתֵי טְהוֹרָנִי, הַסִּתֵּר פְּנֵיךָ
 מִחַטָּאֵי וְכֹל עוֹנוֹתֵי מְחַה, וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי הַמְּחִילָה
 וְהַסְּלִיחָה שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים לְקַבֵּל קַדְּשֵׁת יְמֵי
 הַחֲנוּכָּה הַקָּדוֹשִׁים, שֶׁהֵם חֲנוּכַת הַבַּיִת, וְנִזְכָּה
 לְהַמְּשִׁיךְ עָלֵינוּ בְּיָמֵי הַחֲנוּכָּה קַדְּשֵׁת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

וְעֲזְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, שְׁנֵנוּכָה לְקוּם מִצּוֹת
 הַדְּלָקַת נֵר חֲנוּכָּה בְּזִמְנָהּ בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי

בְּקִדְשָׁהּ וּבִמְהֵרָה וּבְכוֹנֶה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה כְּרָאוּי
 וְנִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה שֶׁהַזְּכָרְנוּ לְפָנֶיךָ
 עַל יְדֵי מִצְוֹת נֵר חֲנוּכָּה וַיִּחַשְׁבֶּךָ לְפָנֶיךָ קִיּוּם מִצְוֹתֵינוּ
 כְּאֵלוּ קִנְיָנוֹתָ בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וְדִקְדוּקֶיהָ וּבִנְיָוֶתֶיהָ
 וְתַרְיָ"ג מִצְוֹת הַתְּלוּמִים בָּהּ וַיֵּאִירוּ לְפָנֶיךָ אֹרֶךְ קִדְשָׁתְךָ
 מִצְוֹתֵינוּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בָּלָם, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל
 הָעוֹלָמוֹת בָּלָם, עַל יְדֵי קִיּוּם מִצְוָה זוֹ וְעַל יְדֵי
 קִיּוּם כָּל הַמִּצְוֹת דְּאוֹרֵי תֵּא וּדְרַבְּנָן שֶׁתְּזַכְּנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם בָּלָם בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה וּבְשִׂמְחָה
 גְּדוֹלָה וּבְשִׁלְמוֹת גְּדוֹלָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם
 מֵאַתָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בָּלָם וַיִּקְיֵם מִקְרָא שְׁכַתוֹב:
 "יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם",
 עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
 עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן.

א שיינע תפלה פאר חנוכה

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּם וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל
 עָלֵינוּ קִדְשָׁתְךָ יְמֵי הַחֲנוּכָּה בְּקִדְשָׁהּ וּבִמְהֵרָה
 וּבְשִׂמְחָה אֲמִיתִית, וְלִזְכוֹת לְהַדְּלִיק בְּכָל יוֹם וַיּוֹם

גרות של חנוכה כמו שצונו רבותינו, זכרונם
 לברכה, להתחיל ביום ראשון להדליק נר אחד,
 ולהוסיף בכל יום עוד נר אחד, עד גמר שמונת
 ימי חנוכה, כי כבר הודעתנו על ידי חכמיה
 הקדושים, שעל ידי קדשת גרות של חנוכה על-
 ידיה אנו ממשיכים על עצמנו המשכות השגות
 אלקות על ידי הצמצומים, שמשם עקר הדלקת
 כל האורות והנרות הקדושה, בחינת "לאמשכא
 משח רבות קודשא ולאדלקה בוצינן ולאנהרא
 שרגין", ונזכה שימשך עלינו אור שמן משחת
 קדש בחינת תפלין הקדושים, להאיר עלינו הארות
 השגות אלהותך בדרך גם ופלא, להאיר ולהדליק
 הנרות הקדושים שבהם כלולים כל היחודים
 והמשכות השגות אלקות למטה, אפילו לנו כמו
 שאנחנו מונחים בדיוטא התחתונה מאד שהיא
 בחינת למטה מעשרה, ועל ידי תקוני הנס של
 חנוכה נזכה גם אנחנו על ידי כל הצדיקים הגדולים
 במעלה, שהם ממשיכים עלינו השגות האור
 העליון הנה גם במקומנו השפל, וירפאו אותנו
 מחלי הנפש שהתגבר עלינו עד מאד, אשר כל

אֲכַל תִּתְעַב נַפְשֵׁנוּ וְהַגְעֵנוּ עַד שְׁעָרֵי מוֹת, בְּאִשׁר
אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים בְּנַפְשֵׁנוּ הַיֶּאֱךְ נִתְגַּבֵּר עָלֵינוּ חֲלֵי
הַנֶּפֶשׁ עַד מְאֹד, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם נַחְלָשֶׁת נַפְשֵׁנוּ
עַל־יְדֵי רַבּוּי עוֹנוֹתֵינוּ, רַק אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
זְכִיתָנוּ בְּקִרְבָּתְךָ הַמְצִיחַ הַנּוֹרָאָה הַזֹּאת שֶׁל הַדְּלָקָת
גֵּרוֹת שֶׁל חֲנוּכָה, שְׁעַל־יְדֵי מְצוּחַ זוֹ הַצְּדִיקִי אֵמֶת
מֵאִירִים וּמִמְשִׁיכִים אֹרֶךְ הַשָּׁנוֹת אֱלֹהוּתְךָ אֶפִּילוּ
עָלֵינוּ הַחוּלִים הַגְּדוּלִים מְאֹד, וּמִמְשִׁיכִים אֶת הָאֹר
לְמַטָּה בְּעֶמְקַת חֵשֶׁכַת נוֹפְנוּ מִחַמַּת מַעֲשֵׂינוּ הַרְעִים,
וּמֵאִירִים עָלֵינוּ שְׁנוֹכָה לְשִׁים לִבְנוֹ לְדַבְרֵיהֶם
הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר הֵם מְחִיִּים אוֹתָנוּ בְּדַבְרֵיהֶם,
וּמִמְשִׁיכִים אֹרֶךְ הַקְּדוּשׁ שֶׁל נֵר חֲנוּכָה בְּעֶמְקַת
הַחֹשֶׁךְ, וְאִזְכָּה לְהֵאֱמִין בָּזֶה וּלְקַיֵּם הַמְצוּחַ הַזֹּאת
בְּקִרְבָּתְךָ, וּלְהֵאֱמִין שְׁבוּדָאֵי נִזְכָּה לְצֵאת עַל־יְדֵי
הַמְצוּחַ הַזֹּאת מִחוּשְׁךָ לְאֹר גְּדוֹל עַל־יְדֵי זְכוּת
צְדִיקִי אֵמֶת הַמֵּאִירִים לְאֶרֶץ וּלְדָרִים עָלֶיךָ, וַיִּקְנִים
בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "גַּם כִּי אֵלֶיךָ בָּגִיא צְלָמוֹת לֹא
אִירָא רָע כִּי אַתָּה עַמְדִי, כִּי אֲשַׁב בַּחֹשֶׁךְ יְהוּה
אֹר לִי". וְתִתֵּן בְּלִב צְדִיקִי אֵמֶת שְׁיִרְחֲמוּ עָלֵי
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְרְבוּ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, וַיּוֹרִידוּ

אַת עֲצָמָם אַלֵּינוּ, וַיִּמְשִׁיכוּ אֶת הָאֹר הַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ,
 וַיִּגְלוּ לָנוּ גַם־בֶּן הָאָרוֹת הַשָּׁנוֹת אֱלֹהוֹתֶיךָ יתְבַרְךָ,
 וַיַּעֲסִקוּ בְתַקּוּנָנוּ וּבְרַפּוּאוֹת נַפְשָׁנוּ, וַיִּקְיָמוּ מִצֹּת
 בְּקוֹר חוֹלִים בְּנַפְשָׁנוּ, שִׁיבְקָרוּ אוֹתָנוּ בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם,
 וַיַּחֲיוּ וַיִּשִׁיבוּ נַפְשָׁנוּ בְּכֹל מֵינֵי מַטְעָמִים טוֹבִים, עַד
 שְׁנֹזְפָה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם כָּל
 הַעֲצוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁהֵם נוֹתְנִים לָנוּ, וְהַפֵּל הוּא
 רַפּוּאוֹת גְּדוּלוֹת לְנַפְשָׁנוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נֹזְפָה לְהָאִיר
 לְנַפְשָׁנוּ גַם־בֶּן הָאָרֶז נַפְלְאָה הַשָּׁנָת אֱלֹקוֹת, שְׁזָה
 בְּחִינַת חֲנוּכָּה, וְנֹזְפָה לְהַחֲיוֹת אֶת חֲכָמָתָנוּ בְּקִדְשָׁה,
 וּלְקַבֵּל חַיּוֹת מְאֹר הַפָּנִים מִשְׁמַחַת הַמִּצְוֹת
 שְׁנֵת־קַבְּצַת בְּשֵׁלֶשׁ רְגָלִים, וְנֹזְפָה לְחֲנוּכַת בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָּׁם אֹר הַפָּנִים מְאִיר. אֹר פְּנִיָּה עָלֵינוּ
 אֲדוֹן נִשְׂא, אֱלֹהִים יַחֲנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְאֵר פְּנֵינוּ אֲתָנוּ
 סָלָה, הָאִירָה פְּנִיָּה עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנוּ בְּחַסְדְּךָ,
 שְׁנֹזְפָה עַל־יְדֵי קִדְשֵׁת הַדְּלָקַת נֵר חֲנוּכָּה לְהַמְשִׁיךְ
 אֶת אֹר הַפָּנִים מִבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ לְהַחֲיוֹת אֶת
 הַמַּלְכוּת דְּקִדְשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נֹזְפָה לְהַשִּׁיג הַשָּׁנוֹת
 אֱלֹהוֹתֶיךָ, פְּנִיָּה הָאֵר בְּעַבְדְּךָ וּלְמַדְנִי אֶת חֲקִיךָ,
 "וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל, כִּי אֲתָה פְּעַלְתָּנוּ, וַיִּבִין כָּל יְצוּר,

כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ יִהְיֶה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה".

וְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לַתֵּן צְדָקָה, וּבִפְרֹט בִּימֵי הַחַנוּכָּה, כְּדֵי שֶׁתֹּאיר פְּנֵיךָ בָּנוּ וְנִזְכֶּה לְקַבֵּל אוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁנִּתֵּן לְעַנְיִים שְׂיִבְאוּ לְתוֹךְ בֵּיתֵנוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֲמֵת, אֲשֶׁר הֵם מְגַלִּים וְעוֹשִׂים צְמֻצוּמִים וְכֹלִים בְּאַפֶּה, בְּאִפֵּן שְׂיִכּוּלִים לְהֹאִיר גַּם בְּנַפְשׁוֹתֵנוּ הַרְחוּקוֹת מִהַקְדָּשָׁה מְאֹד מְאֹד, עַד שְׂאִין רְאוּי מִן הַדִּין לְקַרְבְּנוּ, אַף־עַל־פִּי־כֵן הֵם מוֹסְרִים נַפְשָׁם וְעוֹסְקִים כָּל יְמֵיהֶם לְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל - אֲפִילוֹ עַל הַרְחוּקִים, לְקַרְבָּם לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ, הַמְּגַלִּים בְּכֹל פֶּעַם צְמֻצוּמִים חֲדָשִׁים נִפְלְאִים בְּאִפֵּן שְׂיִוְכְלוּ לְהִתְקַרֵּב כָּל מִי שְׂיִרְצֶה לְקַרֵּב אֶת עַצְמוֹ אֶל הַקְדָּשָׁה. עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ, וְנִבְנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים בְּאִפּוֹ, וְאַתָּה תְּרַחֵם עָלֵינוּ וְתַבְטֵל אֶת הַמַּחְלָקַת שֶׁנַּעֲשִׂיתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ עַל אֱלוֹ הַצַּדִּיקִים שְׂעוֹסְקִים בְּזֶה לְקַרְבְּנוּ (וּבִפְרֹט עַל וְכוּ') אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה יֵשׁ עֲלֵיהֶם מַחְלָקַת אֲפִלּוֹ מִצַּדִּיקֵי עוֹלָם, מִחֲמַת שְׂמֵדַת הַדִּין מִתְּלַבְּשֵׁת בָּהֶם מִחֲמַת תַּקְוָה

קדשְתֶּם שֶׁל אֱלֹהֵי הַצְּדִיקִים, וְאִינֶם יְכוּלִים לְסַבֵּל
 הָעוֹלָם מִחַמַּת עוֹנוֹתֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם שְׂאִינֶם הַגּוֹנִים,
 וְאַף־עַל־פִּי שְׂהַאֲמַת הוּא בֶן, אֲבָל בְּכָר הוֹדַעְתָּנוּ
 שְׂאִין זֶה רְצוֹנְךָ הַטּוֹב לְרַחֵק, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲדַרְבָּה
 אֶתְּךָ רוֹצֵה שְׂיִמְלִיצוּ טוֹב בְּעַדְנוּ תְּמִיד, אַף־עַל־פִּי
 שְׂאֲנַחְנוּ בְּמוֹ שְׂאֲנַחְנוּ - מְלַבְּלִים בְּעוֹנוֹתֵינוּ, אַף־
 עַל־פִּי בֶן אֶתְּךָ רוֹצֵה שְׂיִרְחֲמוּ עָלֵינוּ, אֲפֹלוּ עַל
 הַגְּרוּעִים שְׂבִגְרוּעִים, וְיִמְשִׁיכוּ וַיִּתְּקֵנוּ תְּקוּנִים,
 וַיִּלְבִּישׁוּ אֶת הָאֹר הַקָּדוֹשׁ בְּלְבוּשִׁים וְצִמְצוּמִים
 נִפְלְאִים בְּאַלֶּה, עַד שְׂמְאִירִים גַּם בְּנוֹ הָאֹר הַקָּדוֹשׁ,
 וְכֵן מוֹסִיפִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם לְהוֹסִיף אֹר וּקְדוּשָׁה
 לְמַטָּה בְּכָל יוֹם יוֹתֵר וַיּוֹתֵר, וּמַעֲלִין בְּקְדוּשׁ כָּל
 הַנְּפֹשׁוֹת הַיְרֻדוֹת, וּמַכְנִיסִין בָּהֶן הַשְּׂגוֹת אֱלֹהוֹת
 בְּצִמְצוּמִים קְדוּשִׁים, עַד שְׂיִוְכְלוּ לְהִתְרַפֵּא כָּל
 הַחוּלִים שְׂבַעְעוֹלָם; עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ וּבַטֵּל אֶת
 הַמַּחְלָקֶת שְׂעַל אֱלֹהֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים (וּבִפְרָט
 עַל וְכו'), וְזַבְּנֵי לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם בְּאַמַּת, וְעַל־יַד־יָדָה
 יְבַטְלוּ מַעֲלֵינוּ כָּל הַחֲרָפוֹת וְהַבּוֹשׁוֹת שְׂבָאוּ עָלֵינוּ
 מִחַמַּת עוֹנוֹתֵינוּ, וַיַּחְזִירוּנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׂלָמָה
 וַיִּקְרְבוּנוּ לְהֵשֵׁם וַיִּתְּבַרְךָ בְּאַמַּת.

אָבִי שְׁבַשְׁמַיִם, רַחֵם עָלַי, שְׁאַזְכֶּה לְהֵאֱמִין
 וּלְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת הַרְחֵמֵן הַזֶּה,
 אֲשֶׁר הוּא טוֹב בְּאֱמֶת, וּמְחַדֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ תָּמִיד
 לְהוֹסִיף וּלְקַרֵּב בְּכָל יוֹם אֲנָשִׁים חַדְשִׁים לְהֵשֵׁם
 יִתְבָּרֵךְ, וּמְרַחֵם וְעוֹשֶׂה תַחֲבֹלוֹת בְּחֻכְמָתוֹ לְקַרֵּב
 כָּל יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר כָּל הַצְדִּיקִים
 שְׁבָדוֹר בָּלָם נֶצְרָכִים לְזֶה הַצְדִּיק, כִּי הַחֻכְמָה
 תִּתְאָה שְׁהוּא מְגַלֶּה עַל־יְדֵי הַצְמָצוּמִים הַחַדְשִׁים
 בְּכָל פֶּעַם, הֵם כְּלוּלִים מְכֹל גְּנוּנִים יָפִים וְנָאִים,
 וַיֵּשׁ בָּהֶם חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים אֲשֶׁר יְכוּלִים לְהָאִיר
 לְכָל הָעוֹלָם וּלְהוֹדִיעֵם הָאֶרֶת הַשָּׁנֵת אֱלֹהוּתָךְ
 יִתְבָּרֵךְ, וּדְבָרָיו הַקְּדוּשִׁים נְאֻמָּנִים וְנַחֲמָדִים לְעַד
 וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, כִּי כָל דְּבָרָיו הֵם נִמְשָׁכִים מֵאִתְךָ,
 מִחֻמַּת שְׁזָהוּ עִקָּר רְצוֹנָךְ - לְגִלּוֹת לְכָל הָעוֹלָם
 אֱלֹהוּתְךָ, שְׁבַשְׁבִּיל זֶה בְּרֵאתְךָ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת,
 כִּדִּי שׁוֹכְנֵי־סוֹ אוֹתְךָ דִּיקָא בְּזֶה הָעוֹלָם הַשָּׁפֵל
 עַל־יְדֵי שְׁיִתְקַרְבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְעַבּוֹדְתְךָ, "וַיַּעֲשׂוּ
 כְּכֹם אֲגוּדָה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבֵי שָׁלֵם".
 עַל־בֵּן אָנֹכִי מִפִּיל תַּחֲיִנְתִּי לְפָנֶיךָ, בְּעַל הַרְחָמִים,
 שְׁתַּגְּלֶה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה, וְהוֹפֵעַ וְהַנְּשֵׂא

עלינו לעיני כל חי, ותרפאני רפואת הנפש ורפואת הגוף, "רפאני יהוה וארפא, הושיעני ואושעה, כי תהלתי אתה", ברוך יהוה לעולם, אמן ואמן.

א תפלה פאר א גוטע שידוך.

רבוננו של עולם, חוס ורחם על נפש בזוי ומבזה כמוני, שפל ונבזה כמוני, אשר מרב עוונותי וחסאית געוירי נשלכתי ונפלתי לעמקי עמקים בשאול תחתיות ומתחתיו, ועל־ידי־זה גרמתי רעות וצרות רבות לנפשי האמללה, עד שאיני יכול למצא את בת זוגי, ואשר על־ידי־זה בעצמו אני נפגם בכל פעם יותר ויותר. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, מה אמר ומה אדבר, האלהים מצא את עוני, ראה בעניי ושא נא לכל חטאתי, זה לי ימים רבים ושנים שאני מחכה ומקווה ומיחל לצאת מהחושך והרע שנפלתי ונשלכתי לשם, ועדין לא עלתה לי, וכל מה שאני חותר לצאת מגריעות מעשי הרעים וממחשבותי הפגומות, יותר מתגבר ומתפשט עלי הסמרא אחרא, בדרך:

שְׁנֵי אַנְשִׁים הִנְאָבְקִים יַחַד, בְּשֵׂאֶחֶד רוֹאֵה שְׁחִבְרוּ
 מִתְגַּבֵּר עָלָיו, אִזֵּי קָם בְּכָל כַּחוֹתָיו וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו,
 וְדָבַר זֶה עוֹבֵר עָלַי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִחֲדָשׁ, בְּשֵׂאֵנִי
 מִקְּבֵל עַל עֲצָמֵי לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנָה, בָּא הַסְטֵרָא
 אַחֲרָא וּמִכְשִׁיל אוֹתִי עוֹד פְּעַם בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת.
 וְאַף שְׂאֵנִי יוֹדֵעַ, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׂאִין זֶה שׁוֹם
 תְּרוּיָן, כִּי תִבְחִירָה בְיָדֵי, אִךְ מָה אַעֲשֶׂה, כִּי יִצְרִי
 מִתְגַּבֵּר עָלַי מְאֹד מְאֹד, וּבוֹעֵר כִּי בְּכָל הַתְּאֻוֹת
 רְעוֹת, וּבִפְרֵט תְּאֻוֹת נְאוּף, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲנִי נִכְשָׁל
 בְּכָל פְּעַם בְּכָל מִינֵי חֲטָאִים (וּבִפְרֵט בַּחֲטָא הַגְּרוֹעַ
 וְהַמְזוּהָם שֶׁל הוֹצָאָת זֶרַע לְבִטְלָה וְכוּ' וְכוּ'), וְאַשֶׁר
 עַל־יְדֵי־זֶה אֲנִי גוֹרֵם לְהִרְחִיק מִמֶּנִּי בְּיֹתֵר אֶת
 בֵּית זוּגֵי, כִּי כָּל מָה שֶׁהָאָדָם חוֹטֵא וְנִפְרָד מִמֶּנָּה,
 חֵם וְשָׁלוֹם, כְּמוֹכֵן נִתְרַחֵק וְנִפְרָד מִבֵּית זוּגוֹ, עַד
 שֶׁעַל יְדֵי־זֶה קָשָׁה עָלַי מְאֹד לְמַצֵּא אֶת בֵּית זוּגֵי,
 וְאַשֶׁר עַל יְדֵי־זֶה אֲנִי נִפְגָּם יוֹתֵר.

וּבְאַמַּת, אֲבִי שְׁבַשְׁמִים, מֵר לִי מְאֹד מְאֹד, כִּי
 לֹא שְׁמַרְתִּי עֲצָמֵי מִחֲטָאִים וְעוֹנוֹת
 וּפְשָׁעִים, וְלֹא שְׁמַרְתִּי אֶת מַחְשַׁבְתִּי, וְאַשֶׁר עַל־
 יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמֵי נִגְרַמוּ לִי כָּל הַצָּרוֹת, שְׂאִינִי זוֹכֵה

למִצַּא אֶת בֵּת זַוּגִי, וּמִפְּנֵי שְׂאֵינִי זֹכֵה לְמִצַּא אֶת
 בֵּת זַוּגִי, עֹבֵר עָלַי בְּכָל יוֹם מִה שְׁעֹוֹבֵר, וְאַנִּי
 נוֹפֵל בְּכָל פֶּעַם לְבוֹר עֲמוֹק יוֹתֵר, כִּי זֶה תִּלְוִי
 בְּזֶה; וְעַל־כֵּן, אָבִי שְׁבַשְׁמִים, לְהִיכֵן אָנוּס וּלְהִיכֵן
 אֲבָרַח, כִּי הֲלֹא זֶה תִּלְוִי בְּזֶה, כְּפִי הַתְּרַחֲקוֹתַי
 מִמֶּךָ, בֵּן נִגְרָם לִי רַחוּק זַוּוּגִי מִמֶּנִּי, עַד שְׂאֵין לִי
 שׁוּם עֵצָה וְשׁוּם תִּקְוָה לְהַנְצִיל, מֵר לִי מְאֹד, מֵר
 לִי מְאֹד, אָנִי שָׂרוּי בְּחֶשֶׁךְ וּבְאִפְלָה, אָנִי שָׂרוּי
 בְּמִרְרוֹת וּבְעֲצָבוֹן גָּדוֹל. אֲכַל אֶתְּהָ, רַבּוֹנוּ שֶׁל
 עוֹלָם גְּלִיתָ לָנוּ עַל־יְדֵי רֹאשׁ צְדִיקָה, שְׁעַל־יְדֵי
 מִצְוֹת נֵר חֲנוּכָּה יְכוּלִים לְמִצַּא אֶת בֵּת זַוּוּגִי, וְאֶתְּהָ
 יוֹדֵעַ, שְׁכָּל יִשׁוּעָתִי הַגְּשָׁמִית וְהַרוּחָנִית תִּלְוִיָּה בְּזֶה.

עַל־כֵּן רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְתִזְמִין
 לִי וּלְהֵם זַוּוּגֵם הַהֲגוֹן לְהֵם מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא
 יִתְחַלְּפוּ הַזַּוּוּגִים חֲלִילָה, בְּעִוְוֹנוֹתֵינוּ, רַק כָּל אֶחָד
 יִזְכֶּה לְמִצַּא זַוּוּגוֹ הַהֲגוֹן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם (וּבִפְרָט
 [לְפִלוֹנִי בֶּן פְּלוֹנִי], אֲשֶׁר מֵר לוֹ מְאֹד מְאֹד, וְנוֹטֵל
 בְּכָל פֶּעַם לְבוֹר עֲמוֹק יוֹתֵר, וְקָשָׁה וְכָבֵד לוֹ מְאֹד
 כְּבֵר לְסַבֵּל מִרְרוֹת וְעַקְמוּמִיּוֹת בְּאֵלוֹ), וְתִנְחַנְחֵי
 בְּדַרְךְ הָאֱמֶת תְּמִיד, וְיִזְכּוּ כָּלֵל נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

לַעֲשׂוֹת שְׂדוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים בְּאַמַּת פְּרִצוֹנָךְ
 הַטּוֹב, כְּמוֹ שְׂפֹתוֹב: "וּמַה' אִשָּׁה מִשְׁפֹּלֶת". חוּם
 וְרַחַם עָלַי שְׂאֵזְפָה לֹאמַר עֲכָשׁוּ בִימֵי הַחֲנוּכָה
 הַקְּדוּשִׁים אֶת כָּל הַהִלָּל בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאַף
 שְׂקַשָּׁה עָלַי מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנֶם לְבִרְכָה: הַשְּׂרוּי בְּלֹא אִשָּׁה שְׂרוּי
 בְּלֹא שִׂמְחָה, אַף־עַל־פִּי־כֵן זַכְּנִי לְהַתְּנַבֵּר וּלְהַתְּחַזֵּק
 לְהוֹדוֹת לָךְ בְּהִלָּל וּבְזִמְרָה כָּל יְמֵי הַחֲנוּכָה
 הַקְּדוּשִׁים, וְאַזְכָּר לְפָנֶיךָ תּוֹדָה וְהוֹדָאָה עַל
 שִׁבְרָאֲתָנִי מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְאַשֶּׁר עַל־יְדֵי זֶה אֲזָכָר
 שְׂוִיתֶרְחַב לְבָבִי, וְאַזְכָּר לְהַכְנִים בִּי שִׂמְחָה רַבָּה,
 שִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּבְזִכּוֹת זֶה אֲזָכָר לְמִצַּא אֶת בֵּית
 זַוְגִי.

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת
 שְׂבַעֲוֹלָם לְהִיּוֹת אִיךְ וְרַק בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה
 כָּל הַשָּׁנָה, וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ בִימֵי חֲנוּכָה הַקְּדוּשִׁים,
 אֲשֶׁר מֵאִיר בָּהֶם הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁל לְעֵתִיד לְבֹא,
 זַכְּנִי לְהַרְגִישׁ אוֹר וְחַיּוּת בְּנַפְשִׁי, עַד שְׂאֵזְפָה לְהוֹשִׁיעַ
 בְּאַמַּת, וּלְחַזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

מוהרא"ש זאגט: אין יום טוב חנוכה דארף מען זיך ממש
מוסר גפּש זיין צו זיין זייער פּרייליך. ווייל עס איז גישטא
נאך א גרעסערע שמחה ווי ווען מען זעט אז רשעים, וואס
וויילן אויסרייסן אמונה פון אידישע קינדער, האבן א מפלה.

און דערפאר, ווען מען האט מכניע געווען די יונים וואס
האבן געוואלט אוועקנעמען די היליגע אמונה פון אידישע
קינדער, איז דאס זייער א גרויסע שמחה, און מען דארף
זיך זייער פרייען.

(אמרי מוהרא"ש חלק ג' סימן ד')

א תפלה זוכה צו זיין צו לערנען תורה.

רבוננו של עולם, זכנו לקיים מצות הדלקת נר
חנוכה בזמנו בקדשה ובדבקות גדולה,
ועל ידי קדשת המצוה הזאת נזכה לעינים פקוחות,
שתאיר עינינו ונזכה לראות ולהשתעשע בערבות
זיו אורך האין סוף ברוך הוא, ונזכה לראות
באמת גודל שפלותנו ופחיתותנו וגדל רחמיך
ורוממותך וגדלתך תתברך, עד שנזכה על ידיה
לברר ולזכך את האמונה הקדושה, שלא יהיה
בה שום אחיזת הפירות ובלבולי אמונה, רחמנא

לצלן, ועל-ידי זה נזכה לקבל ממך כל ההשפעות טובות וחסדיך הגדולים, ויקים בנו מקרא שכתוב: "להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות".

אבינו שבשמים, בזכות המצוה הקדושה הזאת של נר חנוכה, פתח לנו את העינים, ונזכה להסתכל ולהבין באורך הננוז של ששת ימי בראשית, אשר אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו, ואף שאנו יודעים באמת שאין אנו ראויים לבקש ממך דבר גדול כזה, אף-על-פי-כן בכת ראש צדיקה אנו באים לבקש ולהתחנן מלפניך, האר עינינו בתורתך ונזכה שתפתח לנו את כל שערי הקדושה, עד שנזכה לעבד אותך באמת ובתמים. חוס ורחם עלינו, וקדש וטהר את מוחנו באפן שיאיר לנו אור תורתך בזכות מצות נר חנוכה שאנו מקימים עכשו, ויקים בנו מקרא שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור", שיאיר עינינו במאור תורתך, ונזכה ללמד בכל יום ויום תורתך הקדושה בהתמדה רבה ובשקידה עצומה. וזכנו לטיל בכל חלקי תורתך הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, נגלה ונסתר, רזין ורזי דרזין.

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, זַפְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנֹזְפָה
 לַעֲסֵק בְּתוֹרְתֶךָ הַקְּדוּשָׁה תְּמִיד, יוֹמָם
 וּלְיָלָה, וְתַפְתַּח אֶת דַּעְתָּנוּ וְתֹאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרְתֶךָ,
 וְנִזְכָּה לְלִמּוּד תּוֹרְתֶךָ הַקְּדוּשָׁה בְּשֶׁכַל צַח וְנֶזֶךְ,
 וְנִזְכָּה לִידַע וּלְהִבִין בְּמַהִירוֹת גְּדוּלָּה בְּכֹל מְקוֹם
 שָׁאֵנוּ לוֹמְדִים, וְלֹא יִהְיֶה כַח לְשׁוֹם מְבַלְבֵּל לְבַלְבֵּל
 אֶת דַּעְתָּנוּ, חֵם וְשִׁלּוֹם, בְּשַׁעַת לְמוֹדְנוּ בְּשׁוֹם
 בְּלִבּוֹל שְׁבַעְעוֹלָם, הֵן מַחְשָׁבוֹת חוּץ, מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת
 מִתְּהַלֵּי עוֹלָם, הֵן בְּלִבּוֹלִים וְעַרְבוּבִים וְעַקְמוּמִיּוֹת
 בְּעַנְיַן הַלְמוּד בְּעַצְמוֹ, מִכְּפָם תַּצִּיל אוֹתָנוּ, אָבִי
 שְׁבַשְׁמִים, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, רַק נִזְכָּה לְהִתְנַבֵּר
 בְּרַחֲמֶיךָ לְסֵיֶק וּלְבַטֵּל מֵעֲלֵינוּ כֹּל מִינֵי בְּלִבּוֹלִים
 וְעַקְמוּמִיּוֹת שְׁבַעְעוֹלָם בְּשַׁעַת הַלְמוּד, וְנִזְכָּה לְלִמּוּד
 הַרְבֵּה בְּמַהִירוֹת גְּדוּלָּה בְּשֶׁכַל צַח וְנֶזֶךְ בְּאַמְתָּ,
 וְנִזְכָּה לְהִתְחִיל וּלְגַמֵּר כֹּל סְפָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
 שְׁבַבְתָּב וּבַעֲל־פָּה, וּלְלִמּוּד אוֹתָם כְּמָה וְכְמָה
 פְּעָמִים בִּימֵי חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר רַק זֶה יִהְיֶה נִשְׁאָר
 מֵאַתָּנוּ, וְרַק זֶה תִּבְלִיתָנוּ הַנְּצָחִית.

חֹסֶם וְרַחֵם עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת עַל-כָּל-פְּנִים מֵעַכְשָׁו
 מִימֵי הַחֲנוּכָּה הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּוּ הַתְּחִלָּה

חדשה, וְנוֹפֵה לְהִתְחִיל לְלַמֵּד בְּהִתְמַדָּה רַבָּה, לְהִתְחִיל מִסִּכְתָּא וּלְהִתְמִיד בָּהּ, וּלְלַמֵּד בְּמַהִירוֹת גְּדוֹלָה, עַד שְׁנוּפָה לְסִימָה וּלְהִתְחִילָה עוֹד פַּעַם וְכֵן לְעוֹלָם, עַד שְׁתַּזְנַפְנוּ בְּאִפְנֵי הַזֶּה לְהִתְחִיל וּלְגַמֵּר וּלְסַיֵּם אֶת כָּל הַשָּׁ"ס בְּלוּ וְכָל חֻלְקֵי תוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה, וּבִזְכוּת אוֹר גַּר חֲנוּפָה הַקְדוּשָׁה, תִּתְּאוֹר עֵינֵינוּ בְּמֵאוֹר תוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה, וְאוֹר תוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה יַחְזִירֵנוּ לְמוֹטֵב, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה: הַמֵּאוֹר שָׁבָה מִחֲזוֹר לְמוֹטֵב.

אָנָּה יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים, אַתָּה יַדְעֵת אֶת עֲצָם הַבְּלִבּוּלִים וְהָעֲרֻבּוּבִים שְׁמַעְרַבָּבִים וּמְסַבָּבִים וּמְבַלְבְּלִים אֶת דַּעְתָּנוּ תָּמִיד, וּבִפְרָט בְּעֵת לְמוֹדְנוּ, עַד שְׁלֵא זְכִינוּ עַד הֵנָּה לְלַמּוֹד שְׁעָה קָלָה בְּמַחְשָׁבָה זָכָה וְנִכּוֹנָה, וְכָל הַיּוֹם כְּלוּ אִפְלוּ בְּעֵת לְמוֹדְנוּ, דַּעְתָּנוּ מְבַלְבְּלֵת וּמְטַרְפֵּת מְאֹד בְּכַמָּה מִיָּנִי בְּלִבּוּלִים וְעֲרֻבּוּבִים וּמַחְשָׁבוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְעַקְמוּמִיּוֹת הַלֵּב אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַב רַבֵּי רַבּוֹת בְּלֵי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ בְּכָל יֵת וּבְכָל שְׁעָה, וְאִין אָנוּ יוֹדְעִים לְהִיכֵן נִבְרַח לְהַצִּיל אֶת נַפְשָׁנוּ מֵהֵם.

יְהוָה אֱלֹהִים, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת פְּזוּר דַּעְתָּנוּ, פִּי
 פִּגְמָנוּ וְקִלְקָלְנוּ אֶת דַּעְתָּנוּ מְאֹד, וְזֶה יָמִים
 וַיְשָׁנִים אֲשֶׁר דַּעְתָּנוּ מִפְּזוּר מְאֹד וּמְשׁוּמְטָת בְּכָל
 עֵת בְּשִׁטּוֹת וּבְלִבּוּלִים וּבְהִרְהוּרִים רָעִים וּבְכַמָּה
 מִיָּנִי פִגְמִים, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר לְבַאֵר וּלְפָרֵשׁ כִּלְלֵי,
 אִם אִמְרָתִי אִסְפְּרָה כְּמוֹ אָפֶס קֶצֶה מֵעֵצִים בְּלִבּוֹל
 עֲבִירַת הַדַּעַת - יִכְלֶה הַזְּמַן, וְכָל הָעֲצוֹת הַטּוֹבוֹת
 שְׁגָלִית לָנוּ עַל-יַדֵּי הַצַּדִּיקִי אֲמַת אֵיךְ לְהַנְצִיל מֵהֶם
 בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה וּבְשִׁקִּידָה רַבָּה בְּתוֹרְתְךָ הַקְדוֹשָׁה,
 מְרַדְּנֵנוּ בָּהֶם וְלֹא קִיְּמָנוּם, עַד שְׁבַע עוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים
 קִלְקָלְנוּ וּפִגְמָנוּ מְאֹד בְּכָל הָעֲצוֹת הַטּוֹבוֹת שְׁגָלִית
 לָנוּ כְּבָר, וְאֲשֶׁר אַתָּה מְגַלֶּה לָנוּ וּמְרַמֵּז לָנוּ בְּכָל
 עֵת, עֲצוֹת יִשְׁרוֹת אֵיךְ לְהַנְצִיל מִבְּלִבּוֹל וּפְזוּר דַּעְתָּנוּ,
 פִּי לֹא הֵינּוּ מִתְּנַבְּרִים כִּלְלֵי לְקִיְּמָם, עַד אֲשֶׁר
 נִתְּבַלְּבְּלָה וְנִתְּפָזְרָה דַּעְתָּנוּ כִּלְכֶּךָ, שְׂאֵפְלוּ בְּשַׁעֲה
 שְׂאֵנְחָנוּ רוּצִים לְהִתְנַבֵּר וְלַעֲזֹב מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ הַרְעוֹת,
 וְלֵאחֲזוֹ בְּדַרְכֵי עֲצוֹתֶיךָ הַטּוֹבוֹת, שׁוֹב אֵין אָנוּ יְכוּלִים
 כִּלְלֵי לְהִחְזִיק מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ בְּמִנוּחָה בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה
 אֶפְלוּ זְמַן מוּעֵט, וְעַל-יַדֵּי־יְהוָה נִתְּעַכְרוּ דְּמִינוּ לְגַמְרֵי,
 וְהַדְּמִים עוֹלִים אֶל הַלֵּב, וְדוֹחֲקִים אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד.

אָךְ אַתָּה גִּלְיֵת לָנוּ עַל־יְדֵי רֹאשׁ צְדִיקֶיךָ, אֲשֶׁר
 כָּל עַנְיָן חֲנוּכָּה הוּא הַתְּגִלוֹת אוֹר תּוֹרָה
 שְׁבַע־לִפְּהָ, וְעַל־כֵּן אִם לּוֹמְדִים תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ,
 מִמְּשִׁיבֵינָם עַל עֲצָמָם שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא. וְלִכְּנֵן,
 אָבִי שְׁבַע־שָׁמַיִם, זַכְּנוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ לְהַתְּחִיל
 לְלַמּוֹד מִימֵי חֲנוּכָּה הַקְּדוּשִׁים הָאֵלוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם
 חֶק וְלֹא יַעֲבֹר תּוֹרָה שְׁבַע־לִפְּהָ, וְנִזְכָּר לְסִיּוֹם אֶת
 כָּל הַשָּׁמַיִם פְּעָמִים אֵינָן מִסְפָּר בְּתַיִינוּ, וּבִפְרָט סִפְרֵי
 הַשְּׁלָחַן עָרוּךְ, שְׁנֵיזְכָּר לְחֹזֵר בָּהֶם הַרְבֵּה מְאֹד
 מְאֹד, וְלֹא יַעֲבֹר יוֹם שֶׁלֹּא נִלְמַד בּוֹ הַלְכָה מִשְׁלָחַן
 עָרוּךְ, אֲשֶׁר מְזַכֵּר אֶת הַדְּמִיּוֹת וּמְבַרֵּר וּמְלַקֵּט אֶת
 הַטּוֹב מִהַרְעֵה, הַכָּשֵׁר מִהַפְּסוּל, הַטָּהוֹר מִהַטָּמֵא,
 הַמְּתֵר מִהַאֲסוּר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּכָר עָבְרוּ כָּל־כָּךְ הַרְבֵּה יָמִים
 וְשָׁנִים מִתַּיִנוּ, וְעַדִּין מִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה אָנוּ
 רְחוּקִים, עַל־כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים זַכְּנוּ לַעֲשׂוֹת
 הַתְּחִלָּה מִימֵי חֲנוּכָּה אֵלֶּה, לְהַתְּחִיל לְלַמּוֹד שְׁלָחַן
 עָרוּךְ בְּכָל יוֹם, וְנִתְחִיל מִהָאַרְחַת חַיִּים, וּבְשִׁנְזוּכָּה
 לְסִיּוֹם נִתְחִיל אֶת הַיּוֹרָה דְּעָה, וּבְשִׁנְזוּכָּה לְסִיּוֹם
 נִתְחִיל אֶת אֲבֵן הָעֶזְרָה, וּבְשִׁנְזוּכָּה לְסִיּוֹם נִתְחִיל

את חשן משפט, עד שנוזפה לסים את ארבעת חלקי שלחן ערוך, ואז זכנו להתחיל עוד פעם מארח חיים וכו', וכן לעולם כל ימי חיינו, שתזכנו בזה העולם עוד לחיות, וכן תזכנו להתחיל ממסכת ברכות עד שנוזפה לסימה, ונתחיל מסכת שבת וכו', עד שנוזפה לסים את כל הש"ס פלו, ותמשיך עלינו צלם אלהים, וכל זה נתחיל עוד בימי חנוכה אלה.

רבנו של עולם, זכנו לצית את ראש צדיקה, ולהתישב היטב היטב בדתנו, אשר ימינו כצל עובר, ועוד מעט יהיה ההכרח לשוב אליה, ומה נשיב לשולחנו דבר, ומה נשיב לשומר הפתח העליון בשעה שישאלנו: ערך מקרא שקרית, משנה ששנית וכו', או לאותה בוששה, או לאותה פלימה שתהיה לנו אז, אן נברח ואן נטמן מרב בוששה וכלימה וכו': ועל-פן זכנו, אבינו שבשמים, להתחיל עכשו בימי חנוכה הקדושים, ולבל נטעה את עצמנו כלל, ונזפה לזכר מה שאמר החכם מפל אדם: "אם חכמת - חכמת לך, ואם לצת - לבדך תשא".

וַזַּכֵּנוּ לְהִיזוֹת עֵקֶשׁן גָּדוֹל עַל לְמוּד תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה
 בְּסֵדֶר וּבְאִפֶּן שְׁגָפָה לָנוּ רֹאשׁ צְדִיקְךָ, חוּם
 וְחֶמֶל עָלֵינוּ שְׁלֵא יִפְגַּם בְּתוֹךְ לִבְנוּ שׁוּם פְּטוּמַ
 הַבַּל שֶׁל הַמִּתְנַגְדִּים עַל דְּרֶךְ זוֹ, וַזַּכֵּנוּ לְזַכֵּר אֶז
 עַל אַחֲרִיתֵנוּ וְתַכְלִיתֵנוּ, וַיִּקָּים בִּי מִקְרָא שְׁכַתוּב:
 "עֲזוּ וְהִדְרִי לְבוּשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן", וְדִרְשׁוּ
 חֲכָמֵנוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה, אֵימָתִי הַתּוֹרָה שׁוֹחֶקֶת?
 בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, שְׂאֵז בָּאִים לְעֶזֶר אֶל הָאָדָם כָּל
 הַתּוֹרָה שְׁזָכָה לְלִמּוּד בִּימֵי חַיָּו.

וְעַל־כֵּן וַזַּכֵּנוּ לְצִיַּת אֶת רֹאשׁ צְדִיקְךָ, שְׁהַזְהִירֵנוּ
 מְאֹד מְאֹד לְהַתְמִיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה,
 עַד שֶׁבִּפְרוּשׁ אָמַר, שְׂאֵפְלוּ אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הָרְחוּקִים
 מִן הַקְּדוּשָׁה מְאֹד, שְׁנִלְבְּדוּ בְּמִצְוֵה רְעָה, עַד
 שְׁרַגְלִין בְּעֵבְרוֹת, חֵם וְשְׁלוֹם, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, אַתְּ-עַל־פִּי־כֵן הִפַּח שֶׁל הַתּוֹרָה גָּדוֹל כָּל־
 כֶּךָ, עַד שְׁיִכּוּלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הָעֵבְרוֹת שְׁרַגְלִי
 בָּהֶם, חֵם וְשְׁלוֹם, וְאִם יַעֲשׂוּ לָהֶם חֶק קְבוּעַ וְחַיִּיב
 חֶזֶק לְלִמּוּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם כֶּךָ וְכֶךָ יִהְיֶה אִיךָ
 שְׁיִהְיֶה, בְּוִדְאֵי יוֹכּוּ לְצִאֵת מִמִּצְוֹדָתָם הָרְעָה עַל־יַדִּי
 הַתּוֹרָה; כִּי פַח הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד.

וְהִנֵּה, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אֶת
 מַצְבֵּנוּ בְּאִיזָה מַעֲמָד וּמְקוֹם אֲנַחְנוּ
 נִמְצָאִים עַכְשָׁו, אֲשֶׁר בְּאַמַּת אֲנַחְנוּ הִנְנוּ מְאוֹתָן
 הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּלְבְּדוּ בְּמַצוֹדָה רָעָה, וְרִגְלִין בַּעֲבֻרוֹת
 חֲמוּרוֹת בְּכָל יוֹם, עַד שְׂאִין בְּכַחַנוּ לְעַצֵּר אֶת
 עַצְמָנוּ מִלְּחַטָּא, וְכָל מָה שְׂאָנוּ מְקַבְּלִין עַל
 עַצְמָנוּ לְבָלִי לְחַטָּא, עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִתְגַּבֵּר
 עָלֵינוּ יִצְרָנוּ הָרַע בְּתַבְעֵרָה עֲצוּמָה, עַד אֲשֶׁר
 כְּלִינוּ יְמִינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶבֶל וּבְרִיק, בְּחֻשָּׁךְ
 וּבְתַרְדֵּמָה, בְּלִבְלוּךְ וּבְטִינוּף, וְאֲשֶׁר מְרַב חֲטָאֵנוּ
 וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ נִתְּבַלְבְּלָה דַּעֲתָנוּ וְנַעֲפֹר שִׁכְלָנוּ
 לְגַמְרִי, וְאָנוּ מְבַלְבְּלִים מְאֹד מְאֹד, עַד שְׂאָנוּ
 רְחוּקִים לְגַמְרִי מִמֶּךָ וּמְצַדִּיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּם, וְעַתָּה
 מָה נַעֲשֶׂה וְלִהְיוֹן נִפְנֶה לְעֹרָה, לְהִיָּבֵן נֶטָה
 לְיִשׁוּעָה, מֵאַחַר שֶׁקְּלַקְלָנוּ אֶת מוֹחְנוּ וְדַעֲתָנוּ
 כָּל־כֶּךָ בְּרַבּוּי זְהָמָה, עַד שֶׁאַפְלוּ בְּשִׂאֲנַחְנוּ רוּצִים
 כְּבָר לְצִית אֶת רֹאשׁ צְדִיקוֹךָ, וְלִהְתַּחִּיל לְלִמּוּד
 תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה הַמְּטַהֶרֶת וּמְזַכֶּכֶת אֶת הַנֶּפֶשׁ,
 אֲךָ מְרַב קְלַקּוֹל מוֹחְנוּ וּשְׁכָלָנוּ אִין אָנוּ מְבִינִים
 אַפְלוּ פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים.

אוי מַה תִּהְיֶה לָנוּ, רְאֵה וְהַבִּיטָה בְּצָרוֹתֵינוּ
 וּבְמַרְרוֹתֵינוּ אֲשֶׁר כְּמוֹהָ לֹא הָיְתָה, מִצַּד
 אֶחָד נִפְלְנוּ בְּפֶחַ נְשֹׁבֵר וְנִתְּלַכְלַכְנוּ בְּטַנוּף מַעֲשֵׂינוּ,
 וּמִצַּד אֶחָד נִתְּעַכְרוּ שְׂכָלְנוּ וְדַעַתְנוּ עַד שְׂאִין אָנוּ
 מְבִינִים מַה שְּׂאָנוּ לִוְמָדִים כָּלָל, וְהוּא צָרָה וּמָרָה
 גְּדוּלָה, כִּי עַל־יְדֵי זֶה אָנוּ מְבִטְלִין אֶת הַזְּמַן הַיְקָר
 בְּפִטְפוּטֵי דְבָרִים בְּטָלִים וּבְלִשׁוֹן־הָרַע וּרְכִילוֹת
 וְלִיצְנוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלְן, מֵאַחַר שֶׁהִמַּח וְהִדְעַת
 מְקַלְקְלִים, וְאִין אָנוּ זֹכִין לְהִבִּין אֶת תּוֹרַתְךָ
 הַקְּדוּשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה אָנוּ מִתְּרַשְׁלִים מִמָּנָה עַד
 שְׂאִין אָנוּ לִוְמָדִים כָּלָל, וְעוֹבְרִים עָלֵינוּ הַיָּמִים
 וְהַלֵּילוֹת בְּחַשְׁךָ וּבְרִיקָה, וּמְאוּמָה אִין אַתָּנוּ.

אוי וי, אוי וי, צָרָה זוּ הִיא עוֹלָה עַל כָּל הַצָּרוֹת,
 כָּאֵב וּמְכַאֵב הַזֶּה עוֹלִים עַל כָּל הַמְּכַאֲבִים,
 כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: כָּל שְׂאָפְשֵׁר
 לוֹ לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה וְאִינוּ עוֹסֵק, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא
 מְבִיא עָלָיו יְסוּרִין מְכַעְרִין וְעוֹכְרִין אוֹתוֹ. וְעַתָּה
 רְאֵה וְגַם רְאֵה, לֹא דִי שְׂבַלְנוּ יָמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ
 בְּטַנוּף מַעֲשֵׂינוּ, וְעַכְשָׁו עוֹד נִתְּקַלְקְלָה דַעַתְנוּ, עַד
 שְׂאָנוּ רַחוּקִים מִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְאֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה

בַּעֲצֻמוֹ בָּאִים עָלֵינוּ יְסוּרֵינּוּ מִכַּעֲרֵינּוּ בְּכָל יוֹם וְעוֹכְרֵינּוּ
אוֹתָנוּ, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה וְכָבֵד עָלֵינוּ כְּכֹר לְסִפְל
מְרִירוֹת וְצַעַר כְּאֵלוֹ.

אָנָּה יְהוָה אֱלֹהִים, חוּם וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לְשִׁמוּעַ
וְלְצִיּוֹת לְקוֹל רֵאשׁ צְדִיקָה עַל־כָּל־פָּנִים מֵעַכְשָׁיו
מִימֵי חֲנוּכָּה הַקְּדוּשִׁים הָאֵלוֹ, שְׁנַת־חֵייל לְלַמֵּד תּוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְנִתְחִיל
לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמְנוֹ בְּאֲמִירַת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה אֲפִלוּ
בְּלֹא הַבְּנָה. וְכִמוֹ שְׂאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה:
לְעוֹלָם לְגֵרָם אֵינִישׁ, וְאֵף עַל גַּב דְּמִשְׁבַּח, וְאֵף עַל
גַּב דְּלֹא יָדַע מַאי קֵאָמַר, וּבִזְכוּת רַבּוּי הָאֲמִירָה
בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה יִזְדַּכֵּךְ דְּמֵנוּ וּמוֹחֲנוּ, עַד שְׁנַזְכֵּךְ
אַחֲרֵיכֶּךָ לְהַבִּין בְּעוֹמֶק תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. רַבּוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, חוּם וְחַמֵּל עָלֵינוּ, וְנִהְיֶה רְגִילִים לֹאמֹר
בְּכָל יוֹם הַרְבֵּה מִשְׁנָיוֹת וּגְמָרָא וְזֵהר הַקְּדוּשׁ וְתִקוּנֵים
וּמְדַרְשִׁים וְשִׁלְחָן עָרוּךְ וְכוּ' וְכוּ' בְּתַמִּימוֹת
וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, לְהִתְחִיל מִהַתְחִלָּה, וְלֹאמֹר
בְּזִרְיוֹת עַד שְׁנַזְכֵּךְ לְסִימָם, וְנִתְחִיל עוֹד פַּעַם וְעוֹד
פַּעַם כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, עַד שְׁיִזְדַּכֵּךְ דְּמֵנוּ וּמוֹחֲנוּ, וְנִזְכֵּךְ
לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין אֶת עֲמֻקּוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

רבונו של עולם, חוס ורחמל עלינו לבל נטעה
 בעצמנו, מאחר שעדין אין אנו מבינים
 תורתך הקדושה, ואין אנו יורדין עדין לעמקה
 מרב קלקול מוחנו ודעתנו, בשביל זה אנחנו
 פטורים, חס ושלום, מתורתך הקדושה, רק זכנו
 להרגיל עצמנו באמירת תורתך הקדושה, אשר
 האמירה לבר מסגלת מאד, ונקרא ערבי נחל,
 ואתה נוטע מהם אילנין רבובין בכל העולמות,
 ואתה ברחמיך הגדולים מקבל גם את עסק
 התורה הזוה, ואתה משמח עצמך בה.

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, תעורר עלינו
 רחמיך הגדולים, ותהיה בעזרנו, ותפקח
 את עיני שכלנו, שנוזפה לצאת מחושך לאור,
 ותאיר עינינו במאור תורתך, שנוזפה לידע ולהבין
 ולהשביל את כל דברי תורתך על בורין ואמתתן,
 ולידע כל דיני ומשפטי התורה וכל דרכי התורה,
 ולהשתדל בה בדרך האמת, ונוזפה להבין היטב
 כל מה שאנו לומדים.

חוס ורחם עלינו על-כל-פנים מעבשו מימי חנוכה
 הקדושים האלו שנעשה התחלה תדשה,

וּנְחַנְךָ אֶת עֵצְמֵנוּ בְּלִמּוּד תּוֹרָה שְׂפָעֵל־פֶּה, וְנִתְחִיל
 לִזְמַר הַרְבֵּה בְּתוֹרְתֶךָ הַקְדוּשָׁה בְּתַמִּימוֹת
 וּבְפִשְׁטוֹת גְּמוּרָה, וּתְזַכְּנוּ לְדַבּוּרִים הַמְּאִירִים
 בְּתוֹרָה, וַיֵּאִירוּ לָנוּ דַבּוּרֵי הַתּוֹרָה לְצֵאת מִפְּחִיתוֹת
 וְשִׁפְלוֹת מִדְּרַגְתָּנוּ הַפְּחוּתָה וְשִׁפְלָה מְאֹד, וְנִזְכָּה
 שְׂיֵאִירוּ לָנוּ דַבּוּרֵי הַתּוֹרָה בְּכָל פֶּעַם לְכָל הַמְּקוֹמוֹת
 שְׂאֵנוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, בְּאַפְּן שְׂנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת
 תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל מִמֶּשׁ עַל כָּל חַטָּאֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ
 וּפִשְׁעֵינוּ הַמְּרַבִּים, וְעַל כָּל הַפְּגָמִים שְׂפָגְמֵנוּ בְּכַבּוּדֶךָ
 הַגָּדוֹל וְיִתְבָּרֶךְ מִנְּעוּרֵינוּ עַד עַתָּה, וּתְזַכְּנוּ לְתַקֵּן
 הַכֹּל בְּחַיֵּינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל פֶּעַם לַעֲלוֹת מִדְּרַגָּה
 לְדְרַגָּה, עַד שְׂנִזְכָּה לָבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ,
 וּתְזַכְּנוּ לִידַע וּלְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג הַלְכָה וְקַבְּלָה רְזִין
 וְרִזִּין דְּרִזִּין.

יְהוָה אֱלֹהִים נַפְשֵׁנוּ יוֹדַעַת מְאֹד כְּמָה אָנוּ רְחוּקִים
 כְּעַת מִכָּל אֱלֹהִים, עַד אֲשֶׁר מִסּוּהַ הַבוּשָׁה
 עַל פְּגַמֵּינוּ לְבַקֵּשׁ עַל כָּל אֱלֹהִים, כִּי אֵיךְ יוּכַל נִבְזָה
 וְנִמְאָס כְּמוֹנוּ לְבַקֵּשׁ גְּדוּלוֹת כְּאַלֹּהִים, אֲךָ עַל רַחֲמֶיךָ
 הַגְּדוֹלִים נִשְׁעֵנוּ, וְעַל עֲנֻתְנוֹתֶךָ וְטוֹבֶךָ תִּמְכְּנוּ
 יְתַדוּתֵינוּ, כִּי אַתָּה טוֹב לְכָל, וְאִין דְּבַר נִמְנַע

מִמֶּךָ, וְאַתָּה עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין חֶקֶר
 בְּכָל יַעַת וּבְכָל שָׁעָה, וּמִי יֹאמֶר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה,
 עַל־כֵּן עֵינֵינוּ לְךָ תְּלוּיֹת עַד שֶׁתַּחֲנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים לְזָכוֹת לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ
 חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה, וְאִם לֹא עֲכָשׁוּ אִמְתִּי, כִּי כָּבֵד
 כְּלִינוּ שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶבֶל וָרִיק.

עֲזָרְנוּ מֵעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁנֹזֶכֶה לְהִתְעוֹרֵר מֵהַיּוֹם
 לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁה וְטַהֲרָה בְּאַמֶּת, עַד
 שְׁנֹזֶכֶה לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ. עֲשֵׂה
 לְמַעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן
 קִדְשֶׁתְּךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ, כִּי שְׁמֶךָ וּכְבוֹדֶךָ
 עָלֵינוּ נִקְרָא, וּכְבֹר הַבְּטַחְתָּנוּ שְׁלֹא תִתֵּן כְּבוֹדֶךָ
 לְאַחֵר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי
 לְאַחֵר לֹא אֶתֵּן וְתַהֲלִתִּי לְפִסְיִלִים", עֲזָרְנוּ יְהוָה,
 שְׁוִיתֵנִדֶּל כְּבוֹדֶךָ עַל יְדֵינוּ, וּכְבוֹדֶךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ,
 תָּאִיר אֶרֶץ מִכְּבוֹדֶךָ, "יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם,
 יִשְׁמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו, בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ, וּכְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
 לְעוֹלָם וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן!

מוהרא"ש זאגט: אינעם לעצטן טאג פון הנוכה "זאת הנוכה",
ענדיגט זיך אלע תקונים וואס האבן זיך אנגעהויבן פון
ה'ד'ש אלול, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום כיפור,
סיבות, שמיני עצרת און שמחת תורה.

דערפאר ליינט מען דעמאלטס "זאת הנוכת המזבח", ווייל
מיר בעטן דעם אייבערשטן אז נאך די אלע גיעות וטירחות,
וואס מיר האבן זיך געפלאגט די אלע הייליגע טעג, און
מיר האבן תשובה געטון, מקיים געווען אלע מצות, זאל
אינז שוין דער אייבערשטער אויסלייזן פון גלות, און מען
זאל שוין אויפבויען דעם בית המקדש, און ווייטער מקריב
זיין קרבנות אופן מזבח.

(אמרי מוהרא"ש חלק ג' סימן ח')

שיחות מזהרא"ש

די קושיא פון בית יוסף

עס איז באקאנט די קשיא פון בית יוסף וואס פֿרעגט, "אויב דער גס איז געווען אז אויל וואס קען פֿרעגען נאר איין טאג האט געפֿרעגט אַכט טעג. איז דאך דער גס געווען נאר זיבן טעג? ווייל איין טאג האט עס דאך געקענט פֿרעגען!"

מזהרא"ש זאגט, אז די מלחמה פון די הייליגע השמונאים מיט די יונים איז געווען, אז די יונים האבן איינגערעדט פֿאר די מענטשן אז די וועלט פֿירט זיך 'בדרך הטבע', אפֿער די הייליגע השמונאים האבן מלחמה געהאלטן מיט זיי, און אויסגערופן מיט א שטארקייט 'נאר דער אייבערשטער פֿירט די וועלט, עס געשעט גארנישט פון זיך אליין'.

ווי די גמרא דערציילט (תענית כה.) אויף רבי חנינא בן דוסא, אז ווען זיין טאכטער האט בטעות אריינגעלייגט אין די שבת ליכט עסיג אנשטאט אויל, האט ער איר געזאגט: "דער זעלבער באשעפער וואס האט געמאכט אויל פֿרעגען,

וועט מאכן עסיג זאל ברענען", און אזוי איז טאקע געווען, די עסיג האט געברענגט א גאנץ שבת, דאס איז געווען ווייל רבי חנינא בן הוסיא האט געוואוסט דעם אמת, אז דאס וואס אויל ברענגט, איז אויך גישט קיין דרך הטבע, עס איז אויך א נס פונעם אייבערשטן, און דערפאר קען דער אייבערשטער אויך מאכן עסיג ברענען; דערפאר האבן די הייליגע השמונאים געמאכט דעם יום טוב חנוכה אכט טעג, אפילו אז דער ערשטער טאג האט עס נאך געקענט ברענען, און נאר די איבעריגע זיבן טעג איז געווען א נס, אז עס האט ווייטער געברענגט.

אבער זיי האבן אויגו געוואלט עפעס ווייזן: פונקט ווי יעדער ווייסט אז זיבן טעג איז געווען א נס, דער זעלבער נס איז אויך דער ערשטער טאג. ווייל שטענדיג ווען אויל ברענגט איז עס א נס - ווייל עס איז בכלל גישטא קיין דרך הטבע, אלעס פירט נאר דער אייבערשטער אליין.

(שיחות מוהרא"ש חלק ד' ערך טבע)

דָּעַר אֹר הַגְּנוּז

עס איז באַקאַנט וואָס די הייליגע צדיקים האָבן אָנגעזאָגט, אז אין יום טוב הַנוֹכַח שײַנט דָּעַר אֹר הַגְּנוּז, דָּעַר אײַבער־שטער שײַנט אויף אָנגעזאָגט דָּעַר בַּאֲהַלְטֵנְעַר לײַכט. מוֹהֲרָא"ש זאָגט, אז דָּעַר־פֿאַר איז די טעג פֿון הַנוֹכַח ספֿעציעל מסוּגל צו אויס־בעטן ביים אײַבער־שטן וואָס מען וויל, אפילו אַ גאַנץ יאָר קען מען אויך בעטן דעם אײַבער־שטן, אָבער הַנוֹכַח קען מען גרינגער און שטעלער פֿועלן אלע מיני ישועות.

און נאָך מער בשעת מען זיצט ביי די הַנוֹכַח לײַכט, מען קוקט אויף די לײַכט, קען מען גאר אַסאַך פֿועלן.

וואויל איז דעם וואָס נוצט אויס די הייליגע טעג, און זיצט ביי די הייליגע הַנוֹכַח לײַכט און בעט ביים אײַבער־שטן אלעס וואָס ער דאַרף האָבן ברוחניות און בנשמות, וועט ער זיכער אויס־פֿועלן גרויסע ישועות.

(שיחות מוֹהֲרָא"ש חלק ה' ערך הַנוֹכַח)

שַׁבַּת חֲנוּכָּה - אור שֶׁל מְשִׁיחַ

דָּער הייליגער צדיק רבי פֿנחס'ל קארליצער זאָגט, אז
שַׁבַּת חֲנוּכָּה שײַנט דָּער "אור שֶׁל מְשִׁיחַ" - דָּער ליכט פֿון
מְשִׁיחַ צדקינו.

מוהרא"ש איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי
זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ב') אז דער יום טוב חֲנוּכָּה
זענען "ימי הודאה" - "טעג פֿון לויבן און דאנקען דעם
אייבערשטן", דאס מיינט אז אין די טעג פֿון חֲנוּכָּה איז די
צייט אַרײַנצוטראַכטן און זען די גרויסע חסדים וואס דער
אייבערשטער טוט מיט אונז שטענדיג, און אז אַלעס וואס
מיר האָבן איז נאר אַ מתנת חנם, אן אומזיסטע מתנה פֿונעם
אייבערשטן.

און דאס וועט מְשִׁיחַ צדקנו אויסלערנען פֿאר אַלע אידן,
אז יעדער זאל שטענדיג וויסן און געדענקן אז אַלעס קומט
נאר פֿונעם אייבערשטן, און מען דאַרף שטענדיג דאַנקען
און לויבן דעם אייבערשטן פֿאר אַלע זיינע חסדים.

(שיחות מוהרא"ש חלק ה' ערך חֲנוּכָּה)

מקץ - חנוכה

אייביג קומט אויס דער יום טוב חנוכה, אין די פֿרשיות וישב/מקץ. מזהרא"ש זאגט אז דאס איז דערפאר, ווייל אין די פֿרשיות זעען מיר אין די הייליגע תורה, אז יוסף הצדיק איז געזיצן אין תפיסה, און די תורה דערציילט אונז אז נאכדעם וואס יוסף האט פותר חלום געווען פאר דעם שר המשקים, האט ער אים געבעטן אז ער זאל אים דערמאנען פאר פרעה.

אבער די תורה זאגט "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו" - דער שר המשקים האט גישט געדענקט צו דערמאנען יוסף פאר פרעה, זאגט דער מדרש: ווייל יוסף האט זיך פארלאזט אויפן שר המשקים, אז ער וועט אים דערמאנען פאר פרעה, דערפאר האט ער צובאקומען נאך צוויי יאר אין תפיסה, ווייל מען דארף זיך פארלאזן נאר אויפן אייבערשטן.

און דאס איז ממש די זעלבע ווי דער יום טוב חנוכה, די יונים האבן איינגערעדט פאר די מענטשן אז די וועלט פירט זיך בדרך הטבע, אבער די הייליגע חשמונאים האבן מלחמה געהאלטן מיט זיי, און אויסגערופן מיט א שטארקייט אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, עס געשעט נארגישט פון זיך אליין.

דערפאר אין די טעג וואס מיר לערנען אין די פרשה, אז מען דארף זיך פארלאזן נאר אויפן אייבערשטן איז די פאסיגסטע צייט פאר דעם יום טוב חנוכה, ווען די הייליגע חשמונאים האבן אויסגעלערנט פאר יעדעם צו וויסן אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט און נאר אויף אים דארף מען זיך פארלאזן.

יעדער איד איז דער כהן גדול

מוהרא"ש זאגט אז ביים צינדן די חנוכה ליכט ווערט יעדער איד אזוי ווי דער כהן גדול וואס האט געצינדן די מנורה אין בית המקדש.

אזוי ווי דער הייליגער רמב"ן הקדוש זאגט (ריש פרשת בהעלותך), אויף דעם מדרש (במדבר רבה פרשה ט"ו סי' ו') וואס זאגט, אז ווען אהרן האט געזען אז זיין שכט, שכט לוי, האט נישט מקריב געווען צוזאמען מיט די אנדערע נשיאים ביים חנופת המשכן, האט ער געהאט חלישת הדעת, פארוואס זיין שכט איז ארויסגעפאלן, האט אים דער אייבערשטער בארוהיגט און געזאגט: דיין זאך איז נאך גרעסער פון זייער זאך, ווייל די קרפנות איז נאר דא, ווען דער בית המקדש שטייט, אבער דו וועסט אנצינדן די מנורה, וואס דאס וועט

זיין אויף אייביג, ווי דער פֿסוק זאָגט אַל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה
יֵאָרוּ.

פֿרעגט אויף דעם דער רמב"ן, די מְנוּרָה וואס אַהָרֹן
הִבְהִין האט געצונדן איז דאך אויך נאר געווען ווען דער
בית המקדש שטייט? פֿאַרוואס האט אים דער אייבערשטער
געזאָגט אז די מְנוּרָה וועט זיין אויף אייביג? נאר וואס דען,
דאס גייט ארויף אויף די הייליגע חנוכה ליכט וואס פֿלייכט
אויף אייביג אפילו אין גלות.

זאָגט מוֹהֲרָא"ש, אז מָען זעט פון דעם, אז יעדער איד
ווען ער צינדט די חנוכה ליכט, איז ער ווי דער פֿהן גדול
אין בית המקדש, און דערפֿאַר איז דעמאלטס דער בעסטער
צייט אז יעדער טאטע זאל צוזאם געמען זיינע קינדער ביי
די חנוכה ליכט און זינגען מיט זיי די זמירות און אויסלערנען
פֿאַר די קינדער אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט
אונז, און וואס מָען דאַרף האָבן איז נאר דא איין עצה, צו
דערציילן פֿאַרן אייבערשטן.

אזוי ווי דער נאמען "חנוכה", איז מרמז אויף "חינוך",
אז חנוכה איז אַ ספֿעציעלע צייט צו מחנך זיין די קינדער,
צו געדענקען אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אונז.

אזוי ווי עס שטייט ביים פֿלאַץ פון בית המקדש "מה
נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלקים, וזה שער

השמים", דאס זעלבֿע איז ביי יעדן איד אינדערֿהיים, וואס
צינדט די חנוכה ליכט, איז עס אזוי ווי ער איז יעצט אין
בית המקדש, און וואס נאר מען בעט ביי די חנוכה ליכט,
גייט גלייך ארויף צום שער השמים און ווערט שנעל אנגענומען
לרחמים ולרצון.

אֲשֶׁר בְּנַחַל

יעצט קומט חנוכה, עס שטייט אין הייליגן ספר "בני יששכר", דאס חנוכה עפנט זיך דער אור הגנוז וואס האט געלאכטן פאר אדם הראשון, און וואס וועט לייכטן פאר משיח צדקנו. איבערדעם וואויל איז דער מענטש וואס ער קוקט אויף די לעבטעלעד ווי זיי ברענגען און שיינען, און דעמאלט גיסט ער זיך אויס דאס הארץ פארן בורא כל עולמים און בעט יעדע זאך וואס ער דארף האבן. איד האף אז דו וועסט עס מקיים זיין, וועסטו זיין אן אנדערער מענטש אינגאנצן.

און דער עיקר זאלסטו זיין גאר פרייליך, לאז נישט צו דאס עצבות צו דיר א מינוט נישט, ווארום עצבות איז חמין גמור, און אזוי ווי פסח איז חמין אסור בכל יראה ובל ימצא, אזוי א גאנץ יאר איז עצבות און מרה שחורה אסור בכל יראה ובל ימצא, א איד דארף שטענדיג זיין פרייליך.

און ברוך הוא וברוך שמו מיר האבן מיט וואס צו זיין פרייליך, מיר זענען געווען ראש השנה ביי אזא גרויסן רביץ וואס ער האט אונז געזאגט דאס ווער עס וועט זיין ביי

אים אויף ראש השנה קען זיך פרייען א גאנץ לעבן. שטארק
 זיך וועט דיר גוט זיין אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.
 איך האף דיר צו זען בקרוב מיט דייעע לעבטיגע קינדער.
 (אשר בנחל אידיש מכתב צ')

איך בעט דיך זייער, דו זאלסט דער עיקר זיין פרייליך
 מיט יעדע מצוה וואס דו ביסט זוכה צו טון, און מיט דעם
 וועסטו צוגעבונדען ווערן צום בורא כל עולמים.

א איד גייט ארום בזה העולם וואס איז פול מיט גשמיות
 וכו', מיט העלמות און הסתרות וכו', וואס זיי ווילן פארדעקן
 דאס געטליכקייט וואס געפונט זיך אין די בריאה, און מיט
 דעם וואס מען איז מקיים א מצוה וואס דאס איז די רצון
 פונעם בורא כל עולמים, מיט דעם ווערט די גשמה
 אנגעצינדען מיט א פלאם פיייערדיגן לעבט, ווארום יעדע
 מצוה וואס דער בורא כל עולמים האט אונז געגעבן איז
 א חלק מיט אים, איבערדעם יעדע מצוה בינדט צו דעם
 מענטש צום בורא כל עולמים. און דער הייליגער רבי האט
 געזאגט (ספר המדות, אות שמחה, סימן א) בשאדם עושה מצוה
 בשמחה זה סימן שלבו שלם לאלקיו.

בפרט יעצט אין די הייליגע טעג פון חנוכה דארף מען
 זיין זייער זייער פרייליך דאס מיר זענען זוכה אנגעצינדען

די לעבט פון הנוכה, וואס מיט דעם פֿרענגט מען אַראַפּ די שבינה אויף די וועלט.

און עס ווערט דערצײלט אז צום הייליגן חוזה פון לובלין זי"ע האט מען צוגעפֿרענגט א קוויטל פון א איד, און ווען דער הייליגער חוזה זי"ע האט דאס דורכגעליינט האט ער זייער אויסגערימט דעם איד, און ער האט געזאגט אז זיין נשמה לייבט אין אלע עולמות. און דער מענטש וואס האט געפֿרענגט דעם קוויטל איז געווען זייער פֿארוואונדערט, ווייל ער האט געקענט דעם איד אלס גאר א פשוטער איד, און דא זאגט אים דער הייליגער חוזה אז זיין נשמה לייבט אין אלע עולמות. און ווען ער איז אהיימגעפֿארן האט ער געפֿרענגט דעם איד וואס האט ער געטון דעם שעה, האט דער איד געענטפֿערט, "איך האב דעמאלט הנוכה לעבט געצינדען", האט ער שוין פֿארשטאנען פֿארוואס דער הייליגער חוזה זי"ע האט אים אזוי אויסגערימט.

זעט מען פון דעם ווען א איד צינדט אן די הנוכה לעבט איז ער גורם אז ס'ווערט ליבטיג אויף די וועלט און אויך אין די אלע עולמות, ווארום די יונים האבן געוואלט אריינברענגען א פינסטערקייט אויף די וועלט אז מען זאל נישט שפֿירן דעם בורא כל עולמים, ווי די חז"ל זאגן (פראשית רבה, פרשה ב', סימן ד') וחושך, זה גלות יון, שהחשיכה עיניהם

שׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֵיהֶן; דִּי רְשָׁעִים הָאֲבָן גְּעוּוּאֲלֵט פִּינְסְטֶער מאַכן פֿאַר אײַדישע קינדער דִּי אַמוּנָה מיט זײַערע ביטערע גִזְרוֹת וואס זײ האבן גױז געווען, אײבערדעם צינדען מיר דִּי לעבט פון חנוכה אויפֿן גַס וואס דער בורא כּל עולמים האט מיט אויגן געטון, דאס מען האט געטראפֿן א פֿך שָׁמֶן וואס דִּי יוֹנִים האבן גִישֵׁט אַנגַעֲרִירֵט (שבת כ"א:).

און עס ווערט געברענגט פון צדיקים אז דאס גייט ארויף אויפֿן פִּינְטֶעלע פון אַמוּנָה וואס עס איז דא אין יעדן איד, וואס דאס קענען קיין שום אומה ולשון גִישֵׁט אויסרייסן, ווארום יעדער איד איז א חלק אלקי ממעל, און פון דעם פִּינְטֶעלע קען מען אַנְצִינדען בײַ זיך דִּי אַמוּנָה אין גרויסן, ביז מען זאל שפֿירן דאס געטליכקייט ארום זיך.

ווארום וויסן זאלסטו אז דער בורא כּל עולמים האט באשאפֿן דִּי גאַנצע וועלט און ער פֿירט דִּי גאַנצע וועלט בְּהַשְׁגָּחָה פֿרִטִית, דִּי וועלט איז אײַנס מיטן בורא כּל עולמים, עס איז גִישֵׁט שׁיך אפצורייסן דִּי וועלט פון אים, ווארום דומם צומה חי מדבר איז א לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא. און דאס דארף מען גוט אריינעמען אין זיך, און ווען א איד איז שטארק אין דִּי אַמוּנָה קען אים קיינער גארנישט טון.

אײבערדעם בעט אײך דיר זײער, שטארק זיך אין אַמוּנָה, און בעט יעדן טאג דעם בורא כּל עולמים זאלסט זיין

שטארק אין די אמונה, אזוי ווי דער הייליגער רבי רבי אלימלך בעט אין זיין תפלה, ותקבע אמונתך בלבינו בלי הפסק, ותהא אמונתך קשורה בלבינו ביתד שלא תמוט, ותעביר מעלינו כל המסכים המבדילים בינינו לבינה.

א איד דארף האבן אזא מין לויטערע אמונה אז ער זאל שטענדיג שפירן דאס געטליכקייט פון דעם בורא כל עלמים, דעמאלט וועט זיין לעבן זיין אן אנדער סארט לעבן, און ער וועט קענען רעדן צו אים אויף פראסט אידיש, ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ס"ב), פאר וואס רעדט נישט א מענטש צום בורא כל עלמים? ווייל די אמונה איז ביי אים נישט שטארק, ווארום ווען א איד זאל שפירן אז דער בורא כל עלמים איז ביי אים, נעבן אים, און אין אים, און ער הערט צו יעדעס ווארט וואס ער רעדט, דעמאלט וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים, נאר ווייל די אמונה איז ביי אים נישט אזוי שטארק, איבערדעם פארנאכלעסיגט ער דער עגן פון תפלה, און אויך איז ער שטענדיג צוטרעגן וכו', ער האט נישט קיין ישוב הדעת וכו', ער איז גערוועזן אומגעוילדיג וכו'. און דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קנ"ה), אז ווען א איד האט אמונה האט ער געדוילד, און קיין שום זאך קען אים נישט אויסרייסן פון אלעס וואס עס גייט אויף אים איבער, נאר ער שטארקט זיך מיט

געדולד, און אזוי קומט ער אלעס איבער און ער איז שטענדיג פרייליך, ווארום אמונה און געדולד סבלנות מיט שמחה איז תלוי איינס אין אנדערן.

אז וואויל איז דעם וואס ער היט זיך אפ פון רשעים און חבר'ט זיך גישט מיט זיי, וועט ער זיין אפגעהיטן מיט א ריינע אמונה.
(אשר בנחל אידיש מכתב צ"ו)

בעזרת השם יתברך יום ראשון לסדר ויגש כ"ח בסלו ה'תשע"א
שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר

איך האב דערהאלטן דיין בריוו.

עס טוט מיר זייער וויי דיר צו שרייבן פארנוואס דו האלטסט זיך אין איין באקלאנג אויף דיין לעבן וכו', אזוי ווי דער בורא פל עולמים גייט מיט דיר במידת הדין וכו', בשעת דו ביסט גישט מער ווי א שוטה וכו'.

באטראכט זיך גיט אויף דיין גוף וועסטו זען, געלויבט דער בורא פל עולמים דו האסט אויגן צו זען, דו האסט אויערן צו הערן, דו האסט א נאז צו אטעמען, האסט א מויל צו רעדן, האסט הענט זיך צו באוועגן, האסט פיס צו גיין, אלעס קלאפט, דו ביסט געזונט, דיין ווייב איז

געזויגט, דער בורא פל עולמים האט דיר געגעבן א מתנה לעבטיגע קינדערלעך, דו האסט נאך טענות אויפ'ן בורא פל עולמים? דו ביסט א גרויסער שוטה וכו'. איך מוז דיר זאגן אז איך האב נישט קיין אנדערע נאמען דיד א נאמען צו געבן נאר שוטה וכו'. ווי קומט דאס צו דיר אז דו זאלסט פֿרעגן קשיות אויפ'ן בורא פל עולמים?

דער הייליגער רבי האט אויג געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן נ"ב), יעדער מענטש האט קשיות אויפ'ן בורא פל עולמים, אזוי דארף זיין, ווי קען א מענטש מיט זיין קליין מצומצם'דיגער קעפל פארשטיין דעם בורא פל עולמים? און אזוי האט מען קשיות אויף א צדיק וואס ער איז דבוק אין דעם בורא פל עולמים, ווי קען א מענטש מיט א קליין קעפל וואס איז פול מיט טינוף מיט שמוץ פון זיינע חטאות געוורים פארשטיין א צדיק וואס ער איז גרייט יעדע מינוט זיך מוסר גפּש זיין פאר'ן בורא פל עולמים? האט דער רבי אויסגעלאזט אז וואויל איז דער מענטש וואס ער האט נישט קיין קשיות אויפ'ן בורא פל עולמים, און ער האט נישט קיין קשיות אויף אן אמת'ן צדיק.

איבערדעם בעט איך דיר דו זאלסט אסאך שרייען צום בורא פל עולמים ער זאל דיר ארויסגעמען פון אלע קשיות. ווארום קשיות, 'פארוואס', איז א קליפה. א מענטש דארף

וויסן דאס (תהלים קמ"ה, י"ז) "צדיק הו' ה בבל דרכיו וחסיד
בבל מעשיו", וואס דער בורא פל עולמים טוט אזוי דארף
עס זיין.

עס ווערט דערציילט, אז א איד איז אמאל געקומען
צום הייליגן חפץ חיים ז"ל, און ער האט זייער געוויינט,
פארוואס האט ער א ביטער מזל, פארוואס האט ער נישט
קיין קינדער, פארוואס האט ער נישט קיין פרנסה, פארוואס
איז ער נישט געזונט, ער האט נישט אויפגעהערט פרעגן,
"פארוואס? פארוואס? פארוואס?". דער חפץ חיים ז"ל האט
אים אויסגעהערט, ווען ער האט געענדיגט מיט זיינע קשיות,
"פארוואס, פארוואס" וכו' וכו', האט ער זיך אנגערופן, דו
ביסט צוגעגליבנט ווי א גאסט וואס קומט אריין שבת אין
בית המדרש דעם ערשטן מאל, און ער זעט ווי דער גבאי
רופט אויף צו אן עליה איינעם וואס ער זיצט אין מעריב
זייט, איינער וואס ער זיצט אינמיטן, איינער וואס ער זיצט
אין דרום, איינער וואס ער זיצט אין צפון, איינער וואס ער
זיצט פארנט. נאכ'ן דאווענען גייט ער צו און ער פרעגט
דעם גבאין, זאגט מיר נאר, איך בעט איך, איך פארשטיי
נישט פארוואס האט איר אויסגעקליבן נאר די מענטשן
געבן אן עליה, וואס איז אייער השבון? האט אים דער
גבאי געענטפערט, דו ביסט נאר א גאסט, דעם ערשטן
מאל ביסטו דא, ווען דו זאלסט זיין דא א חודש, אדער

אפאר חדשים, וואלסטו געזען אז אלעס איז רעכט, די וואך געב איך די מענטשן אן עליה, אן אנדערע וואך געב איך די מענטשן, יעדע וואך געב איך אנדערע מענטשן, קומסט איין מאל ווילסטו שוין אלעס וויסן? - האט ער אויסגעלאזט - א מענטש קומט אויף דעם וועלט זיבעציג-אכציג יאר, און ער איז הוילע קשיות אויפ'ן פורא פל עולמים... ווען ער זאל לעבן טויזנט יאר וואלט ער נישט געהאט קיין שום קשיות.

פארוואס האסטו נישט קיין פרנסה? אפשר אין דעם פריערדיגן גלגול ביסטו געווען א גרויסער עושר, און דו האסט נישט געגעבן קיין צדקה? פארוואס האסטו נישט קיין קינדער, אדער פארוואס האסטו נישט קיין נחת פון די קינדער? אפשר אין דעם פריערדיגן גלגול האסטו מצער געווען דינע עלטערן? ווען דו וואלסט געלעבט טויזנט יאר וואלט אסאך קשיות פארענטפערט געווארן, נאר ווייל דו לעבסט נאר א קורצע צייט, ווי ווילסטו מען זאל דיר פארענטפערן די אלע קשיות?

דאס איז נישט סתם א מעשה'לע, דאס איז א לימוד אין לעבן, א איד טאר נישט פרעגן 'פארוואס', ווארום עס שטייט "למה, יאמרו הגוים", א גוי פרעגט 'פארוואס', א איד זאגט אזוי דארף דאס זיין, "ככה" (תהלים קמ"ד, ט"ו), "אשרי העם שככה לו".

עס איז דא א דיבור פון רבי'ן וואס ער האט אמאל געזאגט פאר אוינזערע לייט, "אשרי העם שבכה לו" - ווי אזוי? אט אזוי", ער האט געוואלט אריינברענגען אין אוינזערע לייט די אמונה פשוטה אין בורא כל עולמים, אז מיר זאלן נישט האבן קיין שום קשיות און קיין שום ספיקות אויפ'ן בורא כל עולמים, עס זאל זיין ביי אונז אלעס רעכט.

איבערדעם בעט איך דיר, הער אויף מיט דייע קשיות, וואס דאס קומט געבעד פון דייע חטאים, ווארום ווער ס'זינדיגט - בפרט מיט חטאות געוירם וכו' - דער איז הוילע קשיות, ער איז ארוימגענומען מיט קליפות וואס זיי טוען אים פינסטער מאכן די אויגן, ביז ער זעט נישט די ליכטיגקייט פון בורא כל עולמים.

דאס איז געווען די קליפה פון די יונים, ווי די חז"ל זאגן (ילקוט בראשית, רמז ד) וחשך, זה יון, שהחשיכה עיניהן של ישראל בגזרותיהן; די יונים האבן פינסטער געמאכט די אידישע קינדער'ס אויגן מען זאל נישט שפירן דעם בורא כל עולמים, דערפאר צינדען מיר אן די לעכטעלעך הנוכה, אויפ'ן זכר פון די מגורה וואס האט געלויבטן אין בית המקדש, מען האט געקענט שפירן די שבונה אז דער בורא כל עולמים איז דא, ווי די חז"ל זאגן (שבת כ"ב:) עדות היא לבאי עולם שהשבונה שורה בישראל; ווארום דער גר

מַעֲרַבִּית הָאֵט גַּעֲבֵרֶענט פִּיר און צוואַנציג שָׁעָה, פֿון אִיר
הָאֵט מֵעַן אָנגעצִינדען שְׁטענדיג. דָּער לַעֲבֵט פּונֶעם בּוֹרָא
כָּל עוֹלָמִים לֵייבֵט שְׁטענדיג, נָאר צו דָּעם וואָס עַר אִיז
מוֹכֵן דָּאָס צו מַקְבֵּל זַיִן.

אִיבערדעם בַּעַט אִיךְ דִּיר, הָעֵר אױף מִיט דֵיינע קִשׁוּיֹת,
הֵייב אָן צו דאַנְקֶען און לױבֵן דָּעם בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים אױף
דִּי חֲסֵדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וואָס עַר טוֹט מִיט דִּיר, וואָס
כְּרוּךְ הַשֵּׁם דּוּ בִיסֵט גַּעזוֹנֵט הָאָסֵט גַּאנְצֵע אִיבֵרִים, בִּיסֵט
נִישֵׁט קִיין קִרִּיפֵל חֵס וְשָׁלוֹם, נִישֵׁט דּוּ און נִישֵׁט דֵיינע
קִינדֶער, דאַנֵק דָּעם בַּאשְׁעֶפֶר וועסֵטוּ זַען וועסֵט הָאָבֵן
גְרוֹיסֶע יִשׁוּעוֹת, דַּערפֿאַר זאַגֵט דָּער הֵיליגֶער רַבִּי (לִיקוּטֵי
מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימֵן ב'), אַז יְמֵי חַנוּכָה הֵם יְמֵי הוֹדָאָה, דִּי
טַעג פֿון חַנוּכָה זַענֶען טַעג פֿון דאַנְקֶען און לױבֵן דָּעם בּוֹרָא
כָּל עוֹלָמִים; מִיט דָּעם צופֿרֶעכֵט מֵעַן אַלֶּע קִשׁוּיֹת, קִשׁוּיֹת
קוֹמֵט פֿון דִּי יוֹגִים, 'פֿאַרוואָס' אִיז אַ בִּיטֶערֶע קִלִּיפָּה.

דָּער בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים זַאל דִּיר הַעֲלֵפֵן זַאלֶסֵט הָאָבֵן
שְׁכָל, זַאלֶסֵט אַרױסִגיין פֿון דָּעם קִלִּינֶעם מְצוּמָצִם'דיגן מוֹחַ,
זַאלֶסֵט שְׁפִירֵן דָּעם בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים, וועט דִּיר גוֹט זַיִן
אױף דִּי וועלֵט און אױף יַעֲנֶע וועלֵט.

זַאלֶסֵט הָאָבֵן אַ לַעֲבֵטִיגן חַנוּכָה

(אֲשֶׁר בְּנַחַל אִידיש מַכְתָּב צ"ח)

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר וַיִּגַּשׁ כ"ח בְּסֵלוֹ ה'תשע"א

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֹרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר

אִיךְ הָאֵב דְּעֶרְהֶאֱלֵטֵן דִּיין בְּרִיוּ.

זְאֵלְסֵט וַיִּסֵּן אַז חֲנוּכָּה אִיז מְסוּנָל צוֹ הָאָבֶן קִינְדֶּער, אִיבְעֶרְדֶּעם זְאֵלְסֵטוֹ זַען בַּעַת דִּי לְעֵבְטֵעֲלֶעךָ בְּרַעַנֶען זְאֵלְסֵטוֹ זִיךְ אַוועקזַעצֶען און זִיךְ אױסגִּיסֵן דָּאס הָאָרְץ צױם בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים און בַּעֲטֵן אױף קִינְדֶּער דִּיקָא,

דִּי חו"ל זאָגן (שְׁבַת כ"ג), הַרְגִּיל בְּגֵר הַנּוֹיִן לִיְהִי בְּגִים תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים; אַז אִינְעֶר אִיז רְגִיל אִין לְעֵבֵט וועט עַר הָאָבֶן קִינְדֶּער תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, און אַזױ ווי דער גאַנצער גַס פון חֲנוּכָּה אִיז גַעווען פון לְעֵבֵט וואס דִּי יוֹגִים הָאָבֶן גִּישֵׁט מְטֵמָא גַעווען, אַזױ זְאֵלְט עֲטִין אַם יִרְצֶה הַשָּׁם נִפְקֵד ווערן מִיט זַרַע שֶׁל קִינְמָא.

נָאָר גִּישֵׁט צוּבְרָאבֶן ווערן, און נָאָר גִּישֵׁט אַרִיִּינְפֶּאלֶן אִין יֵאוּשׁ, ווארים וואס תְּפִלָּה טױט אױף, קֶען קײן שׁוּם זאָךְ אִין דִּי וועלֵט גִּישֵׁט אױפֶּטוֹן. אִיבְעֶרְדֶּעם שְׁטאַרְקֵט זִיךְ זײַעֶר יַעֲצֵט יַעֲדֶע נאַכֵט פון חֲנוּכָּה בַּעֲטֵן בײַ דִּי לְעֵבְטֵעֲלֶעךָ אַז אִיר זְאֵלְט הָאָבֶן לְעֵבְטִינֶע קִינְדֶּער, וועט דער בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים צוּהֶעֱרֵן עֲנֵקֶער תְּפִלָּה.

אודות וואס אִיר הָאָט חֲתוּנָה גַעהָאָט און אִיר הָאָט נאַרְגִּישֵׁט וְכוּ', עַס ווערט גַעבְרַעַנְגֵט אִין סִפֵּר "תְּפִאֲרַת שְׁלֹמֹה"

הַחֲנוּכָּה) אוּיפֿ'ן פֿסוּיק (פֿראַשִׁית ל"ו, כ"ח), "וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת יוֹסֵף מִן הַבּוֹר", וַיִּמְשְׁכוּ" אִיז דִּי רֵאשִׁי תִיבוֹת מִטָּה שׁוּלְחָן כֶּסֶא וּמְנוּרָה, יוֹסֵף הַצַּדִּיק עַר אִיז דְּעַר הַשְּׁפָעָה פֿון כָּלל יִשְׂרָאֵל, אַז מְעַן ווערט מְקוּרָב צו א צַדִּיק דַּעֲמָאֵלְט אִיז מְעַן זוכה אַז דְּעַר בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים גַּעבֵט שְׁפַע, און עֲטִין וועטס האָבן א דִּירָה און קענען דאַרְטֵן אַרײַנלײַגן מִטָּה שׁוּלְחָן כֶּסֶא וּמְנוּרָה.

דער הייליגער רַבִּי זאַגט (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת צַדִּיק, סִימָן ל"ג), בּוֹבוֹת הַצַּדִּיק תַּלְמִידָיו מִתְפָּרְנְסִים; אַיבֶּרְדֶּעס זַעט זײַט מְקוּרָב צוּם אָמֶתֶן צַדִּיק, און בּוֹבוֹת אִים וועט עֲטִין האָבן אַ שׁײַנע דִּירָה און מְעַבֵּל אַרײַנצולײַגן אִין דִּירָה, מִטָּה שׁוּלְחָן כֶּסֶא וּמְנוּרָה, נָאָר זַעט אַז עַס זאַל זײַן צװײשן עֲנֵק שְׁלוֹם און לִיבֶשֶׁאֲפֵט, וואס דַּעֲמָאֵלְט וועט דִּי שְׁכִינָה רױען בײַ עֲנֵק, ווי דִּי חז"ל זאַגן (סוֹטָה י"ז): אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׁכִינָה בֵּינֵיהֶן; און וואו דִּי שְׁכִינָה אִיז, דאַרְטֵן אִיז דִּי בְּרַכָּה מְצוּיָה. אַיבֶּרְדֶּעס זַעט אַז עַס זאַל זײַן שְׁלוֹם צװײשן עֲנֵק, און דְּעַר בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים וועט עֲנֵק בּוֹדָאֵי נִישֵׁט פֿאַרְלֵאָזן.

אִיר זאַלְט האָבן אַ לַעֲבֵטִיגן חֲנוּכָּה
(אֲשֶׁר בְּנַחַל אִידיש מִכְּתָב צ"ט)

בעזרת השם יתברך יום שלישי לסדר מקץ כ"ח בסליו (ד' ר' חנוכה) ה'תש"ע
 שלום וברכה אל כלל חסידי ברסלב תלמידי "היכל הקודש" הו"ה
 עליהם ושרה שבינתו תמיד.

חסדי השם יתברך דאס מיר זענען יעצט אין די הייליגע
 טעג פון חנוכה, וואס עס ווערט געברענגט אין הייליגן ספר
 "בני יששכר" דאס בשעת די לעבטעלעך פון חנוכה ברענען
 דעמאלט לייבט דער אור הגנוז וואס האט געלאכטן פאר
 אדם הראשון קודם החטא.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן פ"ד),
 דאס דער גרויסער לעבט, דער אור הגנוז, לייבט לעולם
 יעדן טאג פאר'ן מענטש, נאר ווייל לידער אז א מענטש
 זינדט לא עלינו, דעמאלט קומט אים אריין אין מוח מהשבה
 שלעכטע געדאנקען וואס זיי טרייבן אים ארויס פון שפירן
 דעם גרויסן לעבט, דער אור הגנוז, דאס ליבטיגקייט פונעם
 בורא כל עולמים. אבער מיט מדת אהבה, ליבשאפט איין
 איד צום אנדערן, קען מען פארטרייבן דאס פינסטערניש,
 ביז ער זאל אויך זען דעם גרויסן לעבט, דער אור הגנוז,
 עין שם.

אבער חנוכה, בעת מען צינדט אן די לעבטעלעך, דעמאלט
 קען יעדער איד שפירן דאס ליבטיגקייט פונעם בורא כל
 עולמים, אפילו איינער וואס איז אראפגעפאלן וכו', וועגן

דַּעַם צִינְדֵט מֶעַן לְמִטָּה מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים וְכוּ'. אִיבֶעֱרָדַעַם זָאגְט דַּער הײליגער רַבִּי (לִיקוּטֵי מוֹהַרֶ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ב') אַז דִּי טֶעג פֿון חַנוּכָה זַענען טֶעג פֿון דאַנקען און לויבן דַּעם בּוֹרֵא פֿל עוֹלָמִים אויף דִּי חֲסֵדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּוּאָס עַר הָאָט אױנז גַּעטוּן.

יַעֲדֶער אִיד קען זַען און שפִּירן באַשׂינפֿערליך דִּי חֲסֵדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּוּאָס דַּער בּוֹרֵא פֿל עוֹלָמִים טוט מײַט אױנז יַעֲדן טאַג און יַעֲדע שְׁעָה און יַעֲדע רֵגַע, אַזױ ווי מײַר זאַגן דרײַ מַאל אַ טאַג בײַם דאַױענען "נֹדֶה לָךְ וְגַסְפֵּר תְּהַלְתֶּךָ, עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ, וְעַל נְשָׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל נְסִיךְ שְׁבָבֶל יוֹם עַמּוּנוּ, וְעַל נַפְּלֹאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׁבָבֶל עֵת, עַרְבַּ וּבִקְרָא וְצַהֲרַיִם, הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ, וְהַמְּרַחֵם כִּי לֹא תָמוּ חֲסֵדֶיךָ". ווי זײַס אײַז דִּי תְּפִלָּה און הוֹדָאָה וּוּאָס מײַר לויבן און דאַנקען דַּעם הײליגן באַשְׁעפֿער, אויף דִּי אַלע גוֹטֶס וּוּאָס עַר טוט מײַט אױנז, דַּאָס דאַרף אױנז אַרײַנבֿרענגען אַ געױאָלדִיגע שְׂמֻחָה. וּוּאָרוּם אַז דַּער מַעֲנֵשׂט באַטראַכְט גוט גוט דִּי גרויס רַחֲמֵנוּת וּוּאָס דַּער בּוֹרֵא פֿל עוֹלָמִים הָאָט אויף אױנז, און עַר הײַט אױנז אַפּ פֿון אַלעם שְׁלֵעֲבָטֶס און פֿון אַלע קרעַנק, און פֿון אַלע צָרוֹת וְיִסוּרִים, דַּאָס דאַרף אױנז אַרײַנבֿרענגען זײַער אַ גרויסע שְׂמֻחָה, ווייל ס'אײַז גאַנצִישְׂט דאַ גאַך אַזאַ שְׂמֻחָה וּוּאָס דַּער מַעֲנֵשׂט שפִּירט אויף זײַךְ דַּאָס רַחֲמֵנוּת פֿון בּוֹרֵא פֿל עוֹלָמִים: עַר

איז געזונט, זיין ווייב איז געזונט, און די קינדער זענען געזונט, מיט דעם אליין קען מען שוין פרייליך זיין.

ווארום ליידער וויפיל קראנקע מענטשן זענען פארהאנען מיט אלע סארטן מחלות וּחֲלָאִים רעים וכו' וכו'? - דער רבנו של עולם זאל שיקן א רפואה שלימה פאר אלע קראנקע אידישע קינדער. און אז ער איז געזונט, מיט דעם אליין דארף ער זיך פרייען, וואס דאס איז די ברכות וואס מיר בענטשן דעם בורא כל עולמים יעדן טאג: "פוקח עורים" - איך האב אויגן און קען זען, ליידער וויפיל מענטשן זענען בלינד, לא עלינו; "זוקף כפופים" - איך קען שטיין, ליידער וויפיל מענטשן ליגן אין בעט און קענען נישט ארויס גיין; "המבין מצעדי גבר" - איך קען גיין מיט מיינע אייגענע פיס, ליידער וויפיל מענטשן מוז מען פירן מיט א ווילטשער.

א מענטש כאפט נישט די נסים וואס דער בורא כל עולמים טוט מיט אים יעדן טאג און יעדע שעה, ווי די חז"ל זאגן (גדה ל"א) לעולם אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו; דער בורא כל עולמים טוט נסים מיט יעדן איינעם, יעדן טאג יעדע שעה און יעדע רגע, און דער מענטש כאפט נאר נישט.

און אזוי ווערט געברענגט אין מדרש (שחר טוב, תהלים ק"ו) אי אפשר לעולם בלא ניסין ובלא פלאין. ביצד: אדם נתון

על גבי המטה והנחש בארץ לפניו וּבֵא לַעֲמוּד וְהִרְגִישׁ בּוֹ הַנְּחֹשׁ, בֵּינָן שָׁבָא לִיתָן רְגָלוֹ עָלָיו בְּרַח הַנְּחֹשׁ מִפְּנֵיו, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה פְּלֵאֵי עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמּוֹ. וּמִי יוֹדֵעַ? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁנֵאֲמַר (תהלים קל"ו ד'), "לְעוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבָדוֹ", הוּא לְבָדוֹ יוֹדֵעַ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת שְׁעוֹשֵׂה עִמּוֹ.

דער דרך פון דעם סמ"ך מ"ם איז צו מאכן פארגעסן די טובות און גוטס וואס דער בורא פל עולמים טוט מיט אונז, און ער ברענגט אריין אין א מענטש יאוש און צובראכנקייט, אזוי ווי דער בורא פל עולמים האט אים דערווייל נאך קיינמאל קיין טובה גישט געטון. און דער סמ"ך מ"ם צוברעכט יעדן מענטש און דערמאנט אים זיין שלעכטס וואס ער האט אפגעטון, און ווארפט אים אריין אין א פינסטערניש, און אין א דעפּרעסיע, ער זאל שפּירן אזוי ווי ער איז דער ערגסטער מענטש, און פון אים וועט שוין גארנישט זיין, און אזוי ווי מען האט אים נאך קיינמאל גישט געהאלפן. אויף דעם קומט דער הייליגער רבי, און איז לוחם מיט'ן סמ"ך מ"ם און ברענגט אריין האפענונג אין יעדן אידיש קינד, און ער איז אים מגלה די גוטס וואס איז דא אין אים. ווי די חז"ל זאגן (פרכות נ"ז) אויפ'ן פסוק (שיר השירים ד, ג) "בְּפֶלַח הַרְמוֹן רִקְתֵּךְ", מאי ריקתך? אפילו ריקנין שפך מלאים מצות פרמון; אפילו דער ערגסטער מענטש האט אין זיך מצות ווי א מילגרונים, (די מקובלים

זאָגן אין אַ מילגרוים איז דאָ תּרִי"ג קערנדלעך) קומט אויס אפילו דער ליידיגסטער מענטש האט אין זיך תּרִי"ג מצות. ווי אזוי? ווארום די חז"ל זאָגן (מדרש משלי, א) כּל המקיים מצוה אחת באילו קיים כּל התורה; און וואס פאר אַ איד האט נישט געטון אין זיין לעבן איין מצוה? אפילו דער ערגסטער מענטש האט כאטש איינמאל אין לעבן געטון אַ מצוה. דערפאר האט דער הייליגער רבי אונז געלערנט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רפ"ב) אז מען דארף יעדן איינעם דן זיין לבף זכות.

און אזוי ווי מען דארף יענעם דן זיין לבף זכות, דארף מען זיך אליין אויך דן זיין לבף זכות, ווי נישט האט ער אין זיך אויך איין מצוה, וואס דאס איז די כּונה פון פּסוק (תהלים ל"ג, י) "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", דאס דער פּסוק לערנט אונז אז דו וועסט אין זיך טרעפן אביסל גוטס וואס דו האסט געטון, דעמאלט ביסטו שוין נישט קיין רשע, און אז דו וועסט זיך גוט צוקוקן וועסטו זען אז דו ביסט שוין אן אנדערער מענטש, ווייל דער סמ"ך מ"ם ווארפט אריין א מענטש אין א צובראכנקייט און אין אַ יאוש אז ער האט שוין קיין שום תקנה נישט. אבער ווען דער מענטש האט שכל און טרעפט ביי זיך גוטס וואס ער האט געטון, מצות און מעשים טובים, (וואס יעדער איד האט אין זיך, ווי ציצית, תפילין, שבת, וכו' וכו')

ווי נישט האט יעדער איד געטון כּמה וּכּמה מצוֹת אין זיין לעבן, וואס מיט דעם קען ער זיך זייער זייער פּרײַען. אָבער דער סמ"ך מ"ם מאכט דאס פּאַרְגֶעסן פון מענטש, און ער צופּרעכט אים אײַנאַנצן ביז ער פּרענגט אים צו אַ יאָוש און אַ פּינסטערניש, דאס לעבן איז אים פּינסטער און פּאַרביטערט.

דערפּאַר האט אײַנז דער הייליגער רבי אויסגעלענגט אַז אַ איד וויל תּשׁוּבָה טון, זאל ער די ערשטע זאך פּאַרְגֶעסן אַלעס וואס עס איז געשען, ווי ער האט געזאָגט (שיחות הר"ן, סימן כ"ח) "בײ די װעלט איז שְׁבָחָה אַ גרויסע חסרון, 'אוי וויי, ווי האב איך געקענט פּאַרְגֶעסן?...?'" "בײ מיר" - האט דער הייליגער רבי געזאָגט - "איז שְׁבָחָה אַ גרויסע מעלה, און גלייך ווי ס'איז אריבער, פּאַרְגֶעס איך גלייך וואס איז געווען, און איך הייב אַן פּונדאסניי", וואס דאס איז דער עיקר תּשׁוּבָה, פּאַרְגֶעסן וואס איז געווען און אַנהייבן פון יעצט אַן. ווי דער הייליגער רבי האט אויף זיך געזאָגט (היי מוהר"ן, סימן רמ"ז), הידוּש כּמוֹנֵי עַדְיִין לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם; וואס אונזערע לייט האבן געזאָגט אַז דאס גייט ארויף אויף דעם ענין פון התּחַדְשׁוּת, ווי דער הייליגער רבי האט געזאָגט, "בײ מיר איז יעדן טאג, יעדע שעה, יעדע רגע, אַ גײַע זאך; לֹא מײַבֵּעִיא יעדער דיבור איז בײ מיר נײ, נאַר אַפּילו יעדער אָטעם איז בײ מיר נײ".

דער הייליגער רבי האט אויגן געלערנט א וועג פון זיך באנייען יעדן טאג יעדע שעה און יעדע רגע. איך בין א נייער מענטש, וואס דאס איז דער עיקר תשובה, ווי די חז"ל זאגן ביי אדם הראשון (בראשית רבה, פרשה כ"א, סימן ו'), אויף דעם פסוק (בראשית ד', כ"ב) "ועתה פן ישלח ידו", מלמד שפתח לו הקדוש ברוך הוא פתח של תשובה. 'ועתה', אין 'ועתה' אלא תשובה, שנאמר (דברים י', י"ב) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך וגו'". 'ועתה' מיינט "פון יעצט", דאס דער בורא פל עולמים האט געעפנט פאר אדם הראשון א טיר פון תשובה, וואספארא טיר? "זאלסט וויסן אדם: וואס עס איז געווען איז געווען, הייב אן פון יעצט!". וואס דאס מיינט "ועתה - פון יעצט"; 'אין ועתה אלא תשובה' 'ועתה' מיינט "תשובה". דאס הייסט, "פון יעצט אן קום צוריק צו מיר" - זאגט דער בורא פל עולמים.

איבערדעם, יעצט אין די טעג פון הנובה ווען די לעבטעלעך ברענען, און עס שיינט ארויס פון זיי דער אור הגנוז, דאס ליכטיגקייט וואס האט געלאכטן פאר אדם הראשון פאר'ן זינד, יעצט איז די צייט זיך צו באנייען. וואס דער הייליגער רבי נתן זי"ע זאגט, (ליקוטי הלכות, הנובה, הלכה א') הנובה איז דער טייטש לשון חינוך, זיך מחנך זיין, באנייען זיך. איבערדעם צינדט מען די ערשטע נאכט איין ליכטל, און די צווייטע נאכט איינס, צוויי, און די דריטע

נאכט איינס, צוויי, דריי, וכו' וכו', דאס הייסט יעדע נאכט פון הנוכה גייט מען צוריק פון אנפאנג, מען מאכט א נייע התחלה.

און אזוי זאגט דער הייליגער רבי, (ליקוטי מוה"ר, חלק א, סימן ס"ב) דאס מען טאר נישט זאגן מען איז שוין מקורב צום צדיק, נאר יעדעס מאל ווען מען קומט צום צדיק דארף מען וויסן מען קומט פון גיי, אזוי ווי מען איז נאך קיינמאל נישט געווען ביי אים, דעמאלט קען מען זייער אסאך נעמען פון אים. אבער ווען א מענטש טראכט ביי זיך "איך בין שוין אן אלטער מקורב, און איך ווייס וואס דער צדיק זאגט", דער ווייסט גארנישט.

א איד דארף שטענדיג וויסן אז ער האט נאכנישט אנגעהויבן, יעצט הייבט ער אן פון ערשטן מאל אומקערן זיך צום בורא כל עולמים. אויף אזא וועג וועט ער שטענדיג שטייגן העכער, הן אין יראת שמים, הן אין לימוד התורה, הן מקבל זיין פון צדיק. אבער די מינוט אז ער האלט ער איז שוין א גרויסער ירא שמים און קען אסאך לערנען, און ווייסט שוין וואס דער צדיק וויל, דער געבעד שטייט אינדרויסן אינגאנצן. ווי דער הייליגער רבי נתן זי"ע האט געטייטשט דעם פסוק (בראשית י"ח, א) "והוא יושב פתח האהל כחום היום", אברהם אבינו איז שטענדיג געזעסן מיט

די מחשבה ביי די טיר, אפילו ער איז געווען וואס ער איז געווען האט ער אלץ געהאלטן אז ער זיצט נאך ביי די טיר און ער האט נאך גארנישט אנגעהויבן, אפילו ער האט שוין געהאט אין זיך א ברענעדיג הארץ צום בורא פל עלמים, 'בְּחֹם הַיּוֹם', פונדעסטוועגן האט ער געהאלטן אז ער זיצט נאך ביי די טיר. און דיקא אויף דעם וועג קען מען תשובה טון, צוריקקערן זיך צום בורא פל עלמים, ווען א מענטש האלט ביי זיך אז יעצט הייבט ער אן פון ניי, יעצט הייבט ער אן דאס ערשטע מאל צו דאווענען, יעצט הייבט ער אן דאס ערשטע מאל צו לערנען, יעצט הייבט ער אן דעם ערשטן מאל מקיים צו זיין די מצות, דאס איז די העכסטע מדרגה. אזוי ווי דער מאמר החכם "אין חזק חסידות בתחילתה", ס'איז נאכנישט דא אזא שטארקייט ביים מענטש ווי דאס אנהייב.

דערפאר לערנט אונז דער הייליגער יום טוב פון הנובה א נייע לימוד - "התחדשות", באנייען זיך - "הנובה" מיינט זיך מחנה זיין. גישט ווי די יונים האבן אונז געוואלט אריינארפן אין א יאוש, דאס מיר זענען שוין פארפאלן, מיר זינקען שוין אין א געדעכטע בלאטע, ווי ס'שטייט (תהלים ס"ט, ג) "טבעתי בין מצולה ואין מעמד"; דאס איך זינק אין א געדעכטע בלאטע, און איך קען שוין גישט בלייבן שטיין. דאס איז געווען די קליפה פון זון,

אריינצוברענגען אין א מענטש א יאוש אז דו זינקסט שוין אין א געדעכטע בלאטע וואס דו וועסט שוין קיינמאל נישט קענען שטיין בלייבן. אבער די צדיקים אין יענע צייט האבן אויג אריינגעשיינט א ליכטיגקייט פון אמונה הקדושה, גלייבן אין בורא כל עולמים אז ס'איז קיינמאל נישט שפעט, און קיינמאל נישט פארפאלן.

אפילו ווען די יונים האבן מטמא געווען אלע אוילן - וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א, סימן ס'), אז דער מוח פון מענטש באשטייט פון אויל, וואס איז מרמז אויף דעת, און די יונים האבן מטמא געווען אלע מוחות פון אלע מענטשן, באילו אלעס איז טבע מקרה ומזל, - פונדעסטוועגן האט דער בורא כל עולמים געטון פאר די אידישע קינדער א נס, אז ס'איז געבליבן א קליין קריגעלע אויל - דאס הייסט דער שכל פון צדיק האמת וואס איז ריין - שהיה התום בחותמו של בהן גדול, - דאס הייסט ריינע אמונה אינעם בורא כל עולמים. נישט זיך לאזן נארן מיט דיעות נפסדות, דיעות בזובות, מינות ואפיקורסות וכו', באילו מען קען זיך אליין העלפן וכו', באילו מען קען זיך אליין אויסלייזן וכו', וואס דאס איז אלעס קליפת תרבות עון. אבער דער בורא כל עולמים האט אויף אויג רחמנות, און אין יעדן דור שיקט ער אויג צדיקים, וואס זיי עפענען אויף פאר אויג דאס קריגעלע אויל, וואס איז התום בחותמו

של בהן גדול. דער דעת האַמַת וואס עס ציט זיך מדור דור, בפּי מיר האבן מקבל געווען פון אונזערע אבות אבותינו, ביז משה רבינו וואס האט מקבל געווען די תורה אויפן בארג סיני.

איבערדעם טאר מען זיך נישט מייאש זיין בשום פנים ואופן, אפילו ס'איז ווי ס'איז. אפילו עס קוקט אויס דאס שווארצעטע און טונקלסטע אין לעבן וכו' וכו', דארף מען וויסן אז עס איז שטענדיג דא אן האפענונג - אויב מען וועט זיך האלטן ביים צדיק הדור וואס ביי אים לייבט דער אור הגנוז. און ווער עס וועט זיך האלטן ביי אים, וועט אים אויך לייבטן די אמונה הקדושה אינעם בורא כל עולמים, אז ער וועט וויסן אז עס איז נישטא קיין שום מציאות אויסער דעם באשעפער. וואס מען זעט און וואס מען הערט, איז אלעס ברוזים וואס דער בורא כל עולמים רופט אונז. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן נ"ב), פון אלע זאכן שרייט ארויס בבבול דעם באשעפער'ס קול, און רופט דעם מענטש אז ער זאל צוריק קומען צו אים. אז וואויל איז דער מענטש וואס לייגט צו דעם אויער, און ער הערט דעם ברוז וואס דער באשעפער רופט אים ער זאל צוריק קומען צו אים.

מיר, וואס מיר האבן זוכה געווען צו וויסן פון אזא גרויסן רבי'ן וואס לערנט אונז ווי זיך צו דערהאלטן אין דעם

ביטערן גלות, דארפן זייער זייער דאנקבאר זיין דעם בורא
 כל עולמים, וואס דאס איז דער גרעסטער חסד חנים אז
 מיר האלטן זיך ביי אזא גרויסן רבי'ן, און מיר קריגן גישט
 אויף אים חלילה, מען לערנט זיינע הייליגע ספרים, און
 מיר פרויבירן מקיים צו זיין יעדע הנהגה זיינע, און פאלגן
 יעדע עצה זיינע, ווי אזוי זיך אוימקערן צום בורא כל עולמים.

די ערשטע זאך וואס דער הייליגער רבי האט אונז
 געלערנט איז, דאס יעדער איד זאל זיך צוגעוואוינען אויסרעדן
 זיך דאס הארץ צום בורא כל עולמים אויף פראסט אידיש,
 וואס דאס הייסט "התבודדות". דהיינו ער זונדערט זיך אפ
 אין א באהאלטן פלאץ וואו קיינער איז גישטא, און רעדט
 זיך אויס דאס גאנצע הארץ צום בורא כל עולמים, אזוי
 ווי מען רעדט זיך אויס דאס הארץ פאר א גוטן פריינד,
 וואס יעדע תפלה און יעדע בקשה וואס א איד בעט ווערט
 צוגעהערט אין הימל, און עס מאכט א גרויסן רעש אין
 אלע עולמות. און ווי די חז"ל זאגן (תהומא, וברא), אמר להן
 הקדוש ברוך הוא לישראל, הווי זהירין בתפלה, שאין מדה
 אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקרבנות וכו', ואפילו
 אין אדם בדאי לענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון
 שמתפלל ומרבה בתחנונים אני עושה חסד עמו; ווארום
 תפלה, וואס א איד בעט זיך אויס דאס הארץ פאר'ן בורא
 כל עולמים, איז אין הימל זייער זייער חשוב.

און אויף דעם האט דער הייליגער רבי זיך זייער געשטעלט, אז יעדער איינער פון זיינע מקורבים זאל זיין שטארק אין דעם יעדן טאג, זיך אויסרעדן דאס הארץ פארן בורא כל עלמים, און בעטן וואס מען וויל, דעמאלט וועט מען זיכער קענען צוקומען צו אלע מדריגות אויף די וועלט און צו אלעם גוטן.

אז מען הייבט אן צו בעטן דעם בורא כל עלמים, איז דאס ערשטע זאך דארף מען געבן שטענדיג א דאנק אויף די חסדים ורחמים גמורים וואס ער האט אינגו געטון ביז יעצט, און אזוי וועט פארברייטערט ווערן זיין הארץ צו קענען בעטן ווייטער.

א איד דארף בעטן יעדן טאג דעם בורא כל עלמים אז ער זאל זוכה זיין צו זיין פרייליך, ווייל עס איז נאכנישט דא אזא גוטע מדה ווי שמחה. ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ד), מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד. נישט דער הייליגער רבי געבט אן עצוה אז מען זאל זיין פרייליך - נאר ער זאגט, אז דאס איז א מצוה וואס אין דעם איז כלול אלע מצות. ווייל ווען א איד איז פרייליך, מיט דעם ווייזט ער אז ער איז א מאמין אין בורא כל עלמים, וואס דאס איז די ברכה וואס מיר זאגן יעדן אינדערפרי, "שלא עשני גוי".

דער הייליגער רבי, רבי משה לייב מסאסוב זי"ע פלעגט זאגן, "ווען איך שטיי אויף און זאג די ברכה 'שלא עשני גוי', האב איך שוין אפגענומען אלעס. ווארום מיט דעם בין איך זיך מ'חיה א גאנצן טאג. נאר מיט דעם וואס איך ווייס אז איך בין נישט באשאפן געווארן א גוי, דאס איז מיין גרעסטע שמחה". און ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן י'), אויף דעם קען דער סמ"ך מ"ם נישט צוברעכן א מענטש, ווייל ווי נישט בין איך געבוירן געווארן א איד, און מיט דעם קען מען זיך זייער זייער פרייען. און ווען א איד פריידט זיך מיט דעם, דאס איז די גרעסטע מדריגה אין אמונה, א איד האט פשוטע אמונה אינעם בורא כל עולמים אז עס איז נישטא קיין שום מציאות אויסער אים, דאס איז די העכסטע מדריגה. און אויף דעם פארלייגט זיך דער סמ"ך מ"ם זייער שטארק, דאס א איד זאל נישט פרייליך זיין, און ממילא ברענגט ער אים אריין אלע מיני מחשבות פון בפירות ואפיקורסות רחמנא לישזבן.

און אלע תאוות פון שמוין קומט נאר פון עצבות און מרה שחורה, ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן קכ"ט), אז אלע עקלדיגע שמוציגע געמיינע תאוות קומט צום מענטש נאר פון עצבות, טרויעריגקייט, מרה שחורה, פארביטערניש. דערפאר דארף א איד די ערשטע זאך בעטן שטענדיג אויף שמחה, ער זאל פרייליך זיין. כאטש עס

קומט גלייך דער סמ"ך מ"ם און פֿרעגט אים "וואס ביסטו אזוי פֿרייליך?", און דערמאנט אים אלע זיינע ענוות וחסאים, חטאות געוירים וכו' וכו', אויף דעם דארף ער גלייך נוצן די מדה פון שפחה, "איך ווייס גארנישט! איך בין א איד, געבוירן א איד, און פֿריי זיך מיט דעם אז איך בין א איד - שלא עשני גוי", וואס אויף דעם קען דער סמ"ך מ"ם גארנישט טון.

איבערדעם זעט מען ווי דער סמ"ך מ"ם פארלייגט זיך אויף די לענג און אויף די פֿרייט אריינצופרענגען אין דעם מענטש עצבות, טרויעריגקייט און דערביטערניש, וואס דאס איז די קליפה פון די יונים און מתנגנים, וואס טרעטן אפ פון אידישן וועג רחמנא ליצלן.

דערפאר קען א מענטש ביי זיך וויסן אויב ער האט ריינע אמונה אדער חס ושלום להיפך: איז ער שטענדיג פֿרייליך מיט דאס פינטעלע איד וואס עס איז דא אין אים? דאס איז א סימן אז ער האט די ריינע אמונה אין בורא כל עולמים, ווארום ביים באשעפער שטייט (דברי הימים-א' ט"ז, כ"ז) "עוז וחדוה במקומו", דארטן איז נאר פֿרייליך. און חלילה וחס אויב א מענטש פאלט אריין אין עצבות, מרה שחורה, דערביטערניש, זאל ער גלייך וויסן אז - רחמנא ליצלן - די אמונה איז ביי אים נישט גאנץ.

איבערדעם דארף מען אסאך בעטן דעם בורא כל
 עולמים, אז מען זאל זוכה זיין די ערשטע זאך נאר זיין
 פרייליך, און פרייליך מאכן אנדערע אידן וואס דאס איז
 די גרעסטע מצוה. ווי די חז"ל פארציילן (תענית כ"ב), רבי
 ברקא חזוה פלעגט זיין אין די מארק פון די שטאט לפט,
 און אליהו הנביא איז מיט אים אלץ מיטגעגאנגען. איינמאל
 פֿרעגט רבי ברקא פון אליהו הנביא: "איז דא אין דעם
 מארק איינער וואס האט עולם הבא?" האט אים אליהו
 אנגעוויזן, אז אט גייען צוויי מענטשן, און זיי זענען בני עולם
 הבא. איז רבי ברקא געלאפן צו זיי און האט זיי געפרעגט:
 "וואס איז אייער טון?" האבן זיי אים געענטפערט, "מיר
 זענען מענטשן וואס מאכן פרייליך טרויעריגע, ווען מיר
 זעען א טרויעריגע מענטש מאכן מיר אים זייער פרייליך,
 און ווען מיר זעען צוויי מענטשן קריגן זיך, מאכן מיר שלום
 צווישן זיי". (ווייל מהלוקת וואס מענטשן קריגן זיך, געמט
 זיך נאר פון עצבות און מרה שחורה, וואס דאס קומט פון
 בפירות און אפיקורסות. - ווארים ווען א מענטש ווייסט
 אז אלעס וואס עס גייט אויף אים דורך איז פון בורא כל
 עולמים, וואלט ער שטענדיג פרייליך געווען און וואלט זיך
 נישט ארומגעקריגט מיט קיינעם נישט).

דערפאר איז די גרעסטע מצוה אליין פרייליך זיין, און
 פרייליך מאכן אנדערע, דאס איז די גרעסטע צדקה וואס

עס קען נאר זיין. ווי דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ק"ו) דעם פסוק (תהלים מ"א, ב), "אשרי משביל אל דל", וואויל איז דער מענטש וואס ער געבט אריין שכל אינעם ארעמאן, ווייל פארוואס איז דער מענטש ארעם? ווייל ער האט קיין שכל נישט, ווי די חז"ל זאגן (גדרים מ"א) "אין עניות אלא מן הדעת"; ער איז ביי זיך צובראכן מיואש אינגאנצן ער האט קיין שכל נישט, דערפאר איז ער דערביטערט. די גרעסטע צדקה איז אים אויסרעדן, פרייליך מאכן, דאס איז די גרעסטע זאך וואס עס קען נאר זיין. דערפאר איז א גרויסע מצוה פרייליך מאכן יעדן צובראכענעם איד, און דער וואס ער טוט דאס, האט א גרויסע מצוה.

דאס איז דער יום טוב פון חנוכה: עס פֿרענגט אין אונז אריין א ליכטיגקייט זיך צו באנייען יעדן טאג און יעדע שעה און יעדע רגע, און דאנקען און לויבן דעם באשעפער אויף די אלע חסדים ורחמים גמורים וואס ער האט מיט אונז געטון. און דערפאר זאגט מען חנוכה הלל, מען לויבט און מען דאנקט דעם בורא פֿל עולמים אז מיר האבן נישט קיין שייכות צו די יונים תרבות יון, מיר גלייבן נאר אינעם בורא פֿל עולמים.

און דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות אהבה, סימן ט), על ידי אמירת הלל בקול גדול זוכים לאהבת השם

יִתְבַּרְךָ; וְעַן אַ אִיד זאַגט הלל מיט אַן הויכן קול, איז ער
 זוכה ליב צו האבן נאר דעם בורא כל עולמים. די זינים
 האבן אונז געוואלט אוועק רייסן פון אים, און היינט אויך
 ווילן די מתנגדים אונז אוועקרייסן פון אים, און מיר לאזן
 זיך נישט בשום פנים ואופן, מיר גייען נישט אוועק בי הוא
 זה פון די תורה הקדושה, און דערפאר העלפט אונז דער
 בורא כל עולמים, ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות,
 אות מריבה, סימן ג), על ידי קריאת הלל יושיע לך הקדוש
 ברוך הוא מאויבך; הורבדעם וואס מען זאגט הלל, לויב
 ווערטער פארן בורא כל עולמים, העלפט ער אונז ניצול
 צו ווערן פון אונזערע פיינט, וואס זיי זענען די מתנגדים, די
 מינים און אפיקורסים, וואס זיי לייקענען אפ אין אלעם,
 ימה שמם.

דערפאר בעט איד אייך אלע: זעט זיך צו דערהאלטן
 מיט וואס איר קענט, ווארום דער הייליגער רבי האט אמאל
 געזאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מ"ח) "דער עיקר איז מה
 שקורין דערהאלטן זיך". א איד מוז זיך דערהאלטן אין
 די שווערסטע ביטערסטע צייטן, און מיט דעם ווערט
 געמאסטן זיין גרויסקייט. ווי ס'שטייט אין זוהר הקדוש
 (הקדמה, ד), מאן מנבון די השוכא מהפכן לנהורא, וטעמין
 מרידא למתקא, עד לא ייתון הבא. מאן מנבון דמחבאן
 בכל יומא לנהורא דנהיר וכו', מאן דלא מצפה דא בכל

יזמא בַּהוואַ עלמא, לית ליה חולקא הבא; יעדן טאג גייט אַרויס אַ ברוז פון הימל ווער פון ענק כל זמן ער איז אויף דעם עולם קען איבער דרייען די פינסטערניש אויף ליבטיגקייט, די ביטערניש אויף זיס, איידער ער וועט ארויף קומען אויף יענע וועלט? ווער פון ענק ווארט יעדן טאג אויף די ליבטיגקייט פון די גאולה, ווען מיר וועלן אויסגעלייזט ווערן, וואויל איז אים. אבער ווער עס וועט נישט דאס באווייזן, ער האט נישט קיין חלק אין יענע וועלט.

זעט מען פון דעם אלעם ווי גרויס איז דער מענטש וואס ער דערהאלט זיך אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע צייטן, און נישט נאר ער דערהאלט זיך מיט שמחה, נאר ער דערהאלט אויך אנדערע צופראכענע מענטשן מיט שמחה, זיין שכר איז נישט צו באשרייבן.

דעריבער בעט איד ענק זייער, האלט איד צוזאמען, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געבעטן אונזערע לייט איידער ער האט פארלאזט די שטאט ברסלב צו פארן קיין אומאן נסתלק צו ווערן, און ער האט זיי אזוי געזאגט: "אויב איר וועט זיך האלטן צוזאמען, וועט איר מיר קענען אראפברענגען צו אייד".

איבערדעם לאמיר זיך אינאיינעם מחזק זיין און מקיים זיין וואס דער נביא ישעיה האט אוינגעבעטן (ישעיה מ"א,

חַנוּכָּה ◊ אֲשֶׁר בְּנַחַל _____ פֶּט

ו), "אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יִעֲזְרוּ וּלְאָחִיו יֹאמַר חֲזֹק", און טאַקע
אַנהייבן פון דעם חנוכה. און בזכות דעם וועלן מיר זוכה
זיין אַקעגן גיין משיח צדקינו.

איך וואונטש אייך אלע א לעכטיגע חנוכה

(אשר בנחל אידיש מכתב ב')

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תיקון הכללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד
לכלליית החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא ליצ'ן

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרו בכל יום

סדו תקנו וגלו, וצוה לפרסמו לכל ישראל
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו

היבא לדפוס על ידי
חסידי ברסלב
ירושלים עיר הקדוש תובב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל
הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים
האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט
לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו
נחמן בן פינא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקונו זה.

לבו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה
בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על
כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמון את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם
יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו
עלידי ההוא ממיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז.

מכתם לדוד שמרני אל בייחסיתי בך: אמרת
ליהוה אדני אתה, טובתי בלעליך:
לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפציבם:
ירבו עצבותם אחר מהרו, בלאסוף נספיהם מדם,
ובלאשא את שמותם על שפתי: יהוה מנת חלקי

וְכוּסִי, אַתָּה תּוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: חֲבָלִים נָפְלוּ-לִי בְּנְעִימִים,
 אַף-נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: אֶבְרַךְ אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי,
 אַף לַיְלֹוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיֹּתַי: שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תָמִיד,
 כִּי מִיִּמֵנִי בַל-אֲמוּט: לָכֵן שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,
 אַף-בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבִטָּח: כִּי לֹא-תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאוֹל,
 לֹא-תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֹאוֹת שָׁחַת: תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים
 שִׁבַּע שְׁמַחוֹת אֶת-פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בְּיַמִּינְךָ נֹצֵחַ:

לב.

לְדָוִד מִשְׁכִּיל, אֲשָׁרֵי נָשׂוּי פָּשַׁע כָּסוּי חֲטָאָה:
 אֲשָׁרֵי-אָדָם, לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הֶחְרַשְׁתִּי בָּלוּ עַצְמוֹ, בְּשִׂאֲגָתִי
 כָּל-הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ, נִהַפְּךָ
 לְשִׂדֵי בְּחִרְבֵנִי קִיץ סָלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנֵי
 לֹא-כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה
 נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל-חֲסִיד
 אֱלֹהִים לְעַת מְצֵא, רַק לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא
 יִגִּיעוּ: אַתָּה סֹתֵר לִי* מִצָּר תִּצְרַנִּי רְנִי פִלַּט תְּסוּבְּכֵנִי

סֵלָה: אֲשַׁכֵּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֶה תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ
 עֵינַי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפֶרֶד אֵין הָבִין בְּמִתְגַּוְרֶסֶן
 עָדִיו לְבָלוּם בַּל קָרַב אֵלֶיךָ: רַבִּים מְכַאוֹבִים לְרָשָׁע,
 וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְכֶנּוּ: שִׂמְחוּ בַיהוָה וְגִילוּ
 צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

מא.

לְמַנְצַח מְזֻמֹּר לְדוֹד: אֲשָׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם
 רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ
 וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֹיְבָיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנּוּ
 עַל עֵרֶשׁ דָּוִי. כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכֹתָ בְּחֵלּוֹ: אָנִי־אֲמַרְתִּי
 יְהוָה חֲנּוּנִי, רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי לָךְ: אֹיְבֵי יֹאמְרוּ
 רַע לִי מְתֵי יָמוֹת וְאָבַד שְׁמוֹ: וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא
 יִדְבֵר, לְבוֹ יִקְבֹּץ־אֶזְנוֹ לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ יִדְבֵר: יַחַד עָלַי
 יִתְלַחֲשׂוּ כָּל־שֹׁנְאָי, עָלַי יַחֲשְׁבוּ רָעָה לִי: דְּבַר־כְּלִיעַל
 יֵצוּק בוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יֹסִיף לָקוּם: גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי
 אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בוֹ, אוֹכַל לַחֲמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב:
 וְאַתָּה יְהוָה חֲנּוּנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם: בְּזֹאת

יִדְעָתִי כִּי־חֲפֹצֶתָ בִּי, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבֵי עָלָי: וְאֲנִי,
בְּתַמִּי, תִּמְכַּתָּ בִּי, וּתְצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מב.

לְמַנְצַחַ מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי קִרְחָ: כְּאִיל תִּעְרַג עַל־אֲפִיקַי־
מַיִם, בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֱלֹהִים: צְמָאָה
נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מָתִי אָבּוֹא וְאֶרְאֶה פָּנָי
אֱלֹהִים: הִיָּתָה לִי דִמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאָמַר
אֵלַי כָּל הַיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה וְאֲשַׁפְּכֶה
עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי אֶעְבֵּר בְּסֶף, אֲדַדְדֵם עַד־בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹנֵג: מִה־תִּשְׁתַּוְּחִי נִפְשֵׁי
וּתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֲלֵי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוַדְנוּ יִשׁוּעוֹת
פָּנָיו: אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחִי עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ
יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים, מִהַר מְצַעַר: תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל מִשְׁפָּרֶיךָ וְגַלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ: יוֹמָם
יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלֶה לְאֵל
חַיִּי: אֲוַמְרָה לְאֵל סְלֵעֵי לָמָּה שְׂכַחְתָּנִי, לָמָּה־קִּדְר

אלה, בלחץ אויב: ברצח בעצמותי חרפוני צוררי,
 באמרם אלי כל היום איזה אלהיך: מהתשתוחחי
 נפשי ומהתהמי עלי הוחילי לאלהים פיעוד אודנו,
 ישועת פני ואלהי:

נט.

למנצח אל תשחת לדוד מכתם, בשלח שאול
 וישמרו אתהבית להמיתו: הצילני מאיבי
 אלהי, ממתקוממי תשגבני: הצילני מפעלי און
 ומאנשי דמים הושיעני: פי הנה ארבו לנפשי יגורו
 עלי עזים, לאפשעי ולאחטאתי יהוה: בליעון
 ירצון ויפוננו, עורה לקראתי וראה: ואתה יהוה
 אלהים צבאות אלהי ישראל, הקיצה לפקד כל־הגזים
 אל־תחן כל־בגדי און סלה: ישובו לערב יהמו ככלב,
 ויסוכבו עיר: הנה יפיעון בפיהם, חרבות
 בשפתותיהם, כימי שמע: ואתה יהוה תשחק־למו,
 תלעג לבל־גזים: עזו, אליך אשמרה, כי אלהים
 משגבי: אלהי חסדי יקדמני אלהים יראני בשררי:

אֶל־תִּהְרָגִם פֶּן־יִשְׁפְּחוּ עָמִי, הַנִּיעַמּוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ,
 מִגִּנְנוּ אֲדָנָי: חֲטֵאת־פִּימוּ דְבַר־שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ
 בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֵלָהּ וּמִבְּחֹשׁ יִסְפְּרוּ: פִּלֵּה בְּחֶמֶה, פִּלֵּה
 וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשַּׁל בִּיעַקֵּב, לְאַפְסֵי הָאָרֶץ
 סָלָה: וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֵב יִהְמוּ כְּכֹלֵב, וַיִּסּוּבְכוּ עִיר: הִמָּה
 יִנְיֵעוֹן לֵאכֹל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזֶיךָ,
 וְאֲרַנֵּן לִבְקָר חֲסֻדְךָ, כִּי־הָיִיתָ מִשְׁגֵּב לִי, וּמָנוֹס, בְּיוֹם
 צָר־לִי: עֲזֵי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגֵּבֵי אֱלֹהֵי
 חֲסֻדֶי:

עז.

לְמִנְצַחַת עַל־יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר: קוֹלִי * אֶל־אֱלֹהִים
 וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלָי:
 בְּיוֹם צָרָתִי אֲדָנָי דְּרַשְׁתִּי, יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תָפוּג
 מֵאַנָּה הַנְּחָם נַפְשִׁי: אֲזַכֵּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמָיָה, אֲשִׁיחָה,
 וְתַתְּעִיף רוּחִי סָלָה: אַחֲזֹת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי
 וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:

אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ
 רוּחִי: הֲלַעֲזוּלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי וְלֹא־יֹסִיף לְרִצּוֹת עוֹד:
 הָאֵפֶס לְנִצַּח חֲסֵדוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: הַשְׁכַּח
 חֲנוּת אֵל, אִם־קָפִץ בָּאֵף רַחֲמָיו סָלָה: וְאֲמַר חֲלוּתִי
 הִיא, שְׁנוֹת יָמַי עָלוּן: אֲזַכּוֹר מֵעַלְלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכְּרָה
 מִקֶּדֶם פְּלֹאֲדָ: וְהִגִּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דְּרָכֶךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:
 אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָדָ: גְּאֻלַּת
 בְּרוּעַ עַמֶּךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סָלָה: רָאוּךָ מִיָּם
 אֱלֹהִים, רָאוּךָ מִיָּם יַחִילוּ אֵף יִרְגְּזוּ תְהוֹמוֹת: זָרְמוּ
 מִיָּם עֲבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים, אֵף־חֲצֻצִיךָ יִתְהַלְכוּ:
 קוֹל רַעֲמֶךָ בְּגִלְגָּל, הָאִירוּ בְּרָקִים תִּבֵּל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ
 הָאָרֶץ: בָּיִם דְּרָכֶךָ וַשְׁכִּילָךְ בְּמִים רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ
 לֹא נוֹדְעוּ: נַחֲיֵת כְּצֹאן עַמֶּךָ, בְּיַד מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ.

תִּפְלָה לְמוֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מְעוֹן אַתָּה הָיִיתָ
 לָנוּ בְּדָר וְדָר: בְּמַרְם הָרִים יִלְדוּ וַתְּחַלֵּל

אָרץ וְתַבַּל, וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל: תָּשֵׁב אֲנוּשׁ
עַד־דָּפָא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי אָלַף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה:
זְרַמְתָּם, שָׁנָה יְהִיו, בְּפִקֵּר כְּחֻצִיר יַחְלָף: בְּפִקֵּר יִצְיִן
וְחָלַף, לְעָרֵב יְמוּלֵל וַיִּבֶשׁ: כִּי כָלִינוּ כְּאַפְּךָ, וּבַחֲמַתְךָ
נִבְהַלְנוּ: שֵׁת עֹנֵתִינוּ לְנִגְדֶּךָ עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ:
כִּי כָל־יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ כָּלִינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־הֶגְהָה:
יְמֵי שָׁנוֹתֵנוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים
שָׁנָה, וְרַהֲבָם עָמַל וְאוֹן, כִּי גָז חִישׁ וַנִּעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ
עַז אַפְּךָ, וּכְיִרְאֵתְךָ עִבְרַתְךָ: לְמִנּוֹת יְמֵינוּ כֵּן הוֹדַע,
וְנָבִיא לְבַב חֲכָמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד־מִתִּי וְהִנַּחֵם עַל־
עֲבֹדֶיךָ: שִׁבְעֵנוּ בְּפִקֵּר חֲסִדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־
יְמֵינוּ: שִׁמְחֵנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
יִרְאֵה אֶל־עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם
אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ,
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה.

תודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 שירו לו זמרו־לו שיחו בכל נפלאותיו:
 התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה: דרשו
 יהוה ועזו בקשו פניו תמיד: זכרו נפלאותיו אשר
 עשה, מפתיו ומשפטי־פיו: זרע אברהם עבדו בני
 יעקב בחיריו: הוא יהוה אלהינו בכל־הארץ משפטיו:
 זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור: אשר כרת
 את אברהם ושבעתו לישחק: ויעמידה ליעקב לחק
 לישראל ברית עולם: לאמר לך אתן את ארץ כנען
 חבל נחלתכם: בהיותם מתי מספר כמעט וגרים
 בה: ויתהלכו מגוי אל גוי מממלכה אל־עם אחר:
 לא הניח אדם לעשקם ויזכח עליהם מלכים: אל
 תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו: ויקרא רעב על־
 הארץ כל מטה־לחם שבר: שלח לפניהם איש
 לעבד נמכר יוסף: ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו:
 עד עת בא דברו אמרת יהוה צרפתהו: שלח מלך
 ויתירהו מושל עמים ויפתחהו: שמו אדון לביתו
 ומשל בכל־קנינו: לאסר שריו בנפשו וזקניו יחבם:

וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרִים וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ-חָם: וַיִּפְרֹ
 אֶת-עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרָיו: הִפְדָּה לִבָּם לְשֵׁנָה
 עֲמֹו לְהִתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: שָׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אֶהֱרֹן אֲשֶׁר
 בָּחַר בּוֹ: שָׁמוּבָם דְּבַרִי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
 חָם: שָׁלַח חֲשֹׁךְ וַיַּחֲשִׁיךְ וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: הִפְדָּה
 אֶת מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת דְּגַתָּם: שָׂרַץ אֲרָצָם
 צַפְרָדַעִים בְּחֲדָרֵי מְלֻכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֵא עָרֹב בְּנִים
 בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד, אִשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם:
 וַיָּד גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁפַּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֵא
 אַרְבֶּה, וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסְּפָר: וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם,
 וַיֹּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם: וַיָּד כָּל בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית
 לְכָל-אוֹנָם: וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
 שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי-נִפְלַ פְּחָדִים עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ
 עֲנָן לְמִסְפָּה, וְאִשׁ לְהֵאִיר לַיְלָה: שָׂאֵל וַיָּבֵא שָׁלוֹ
 וְלָחֶם שָׂמִים יִשְׁפִיעַם: פָּתַח צוּר וַיַּזְוֹבוּ מַיִם, הִלְכוּ
 בְּצִיּוֹת נְהַר: כִּי זָכַר אֶת-דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת-אַבְרָהָם
 עַבְדּוֹ: וַיּוֹצִיא עַמּוֹ בְּשֵׁשׁ-שָׁאוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן
 לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: בְּעַבּוֹר
 יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלו.

עַל נְהוֹת כָּבֵל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַם־כָּבֵנוּ בְּזַכְרֵנוּ אֶת־
 צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ בְּנֹרֹתֵינוּ: כִּי
 שָׁם שְׂאֵלֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבַר־שִׁיר, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמֹחָה,
 שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אֵיךְ נָשִׁיר אֶת־שִׁיר יְהוָה, עַל
 אֲדָמַת גִּבֹר: אִם־אֲשַׁכַּחַד יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמֵינִי:
 תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי לְחֵבִי, אִם לֹא אֲזַכְּרֶנּוּ, אִם־לֹא אֶעֱלֶה
 אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: זָכַר יְהוָה לְכַנִּי
 אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד
 הַיְסוּד בָּהּ: בַּת־כָּבֵל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלֵם־לָךְ
 אֶת־גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלֹת לָנוּ: אֲשֶׁרִי, שִׁיאֲחֹז וְנִפֹץ אֶת־
 עַלְלֶיךָ אֶל הַסַּלַּע:

קנ.

הַלְלוּ־יְהוָה, הַלְלוּ־אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עִזּוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו, הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ:
 הַלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל וּבְנֹר: הַלְלוּהוּ
 בְּתֶף וּמְחוּל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגְב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־

שְׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׂמָה תְהַלֵּל
יְהוָה, הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים, יאמר שלשה פסוקים אלו:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שָׁבוֹת
עִמּוֹ וַיִּגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת צַדִּיקִים
מִיְהוָה מְעֵזִים בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרם יְהוָה וַיִּפְלְטֵם,
וַיִּפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרון הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

לספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון